

KVARLEVAN - av esséerna

en roman av Mary La Croix

Originalalets titel: The Remnant

Boken tillägnas särskilt Karl-Erik och Inga Söderman som hjälpt mig på så många sätt, både med jordliga och andliga saker. Tack ska ni ha.

*Med ett varmt tack från
Översättaren*

Omslag: Eva Rost, Malmö.

Databearbetning: Bo Rosenqvist, Vellinge.

Databearbetning till PDF (2010): Ulf Westman.

Personen på bilden är inte identisk med Edgar Cayce.

FÖRORD

av översättaren

När jag nu översätter den fjärde Edgar Cayce-boken så känner jag för några extra rader. Jag har i sju år dagligen umgåtts med Edgar Cayce och min första tanke, som jag fick när jag läste ”Edgar Cayce och Dö-dahavsrollarna”, har bara blivit starkare för varje år. Det slog mig då att om det var sant, det jag läste där, då hade Cayce gått ner på jorden för att förtydliga det Jesus ville ha sagt på sin tid.

Sen vill jag ställa två enkla frågor till läsarna:

- 1) Varför har man aldrig hört talas om esseérna i större omfattning under de cirka tvåtusen år som har gått, sedan de levde på berget Karmel och i Saltstaden?
- 2) Varför har man inte fått veta att Jesus föddes som esseé och uppfostrades av esseér?

Vänligen
Översättaren

KVARLEVAN - av esséerna är ursprungligen utgiven av Avon Books. Detta verk har aldrig tidigare utkommit i bokform.

Utdrag från Dödahavsrollarna som utgivits av Theodor H. Gaster, Copyright © 1956, 1964 av Theodor H. Gaster. Omtryckt med tillstånd av Doubleday and Company, Inc.

Bibelversioner i denna bok har tagits från Nya Amerikanska Bibeln. Copyright© 1970 av the Confraternity of Christian Doctrine, Washington D.C. och har använts med tillstånd av sagda copyright-ägare. Ingen del av Nya Amerikanska Bibeln kan reproduceras i någon form utan en skriftlig tillåtelse från the Confraternity of Christian Doctrine, Washington D.C. Alla rättigheter förbehållna. Se Bibelregister för hänvisning.

Ordagranna och förklarande utdrag från Edgar Cayces readingar är återgivna med tillstånd Copyright© 1971 av Edgar Cayce Foundation, Virginia Beach, Virginia.

Förfaltaren vill också nämna EDGAR CAYCE'S STORY OF JESUS av Jeffrey Furst, EDGAR CAYCE'S STORY OF THE ORIGIN AND DESTINY OF MAN av Lytie Robinson och THERE WILL YOUR HEART BE ALSO av Dr. William Mc Garey.

Släkttavlor finns i slutet av boken.

A.R.E.® PRESS 67th Street and Atlantic Avenue
P.O. Box 595 Virginia Beach Va 23451 USA
Copyright© av Mary La Croix Utgiven genom avtal med förfaltaren
Library of Congress Catalog Card Number 80-69604
ISBN 87604-201-9

Alla rättigheter förbehållna, vilket omfattar rätten att reproducera denna bok eller delar därav, i vilken form det än vara må. För ytterligare information, vänd er till: Association for Research and Enlightenment (ARE) 67th Street and Atlantic Avenue PO Box 595 Virginia Beach Va 23451, USA.

Utgivningsrättigheterna för Skandinavien tillhör Reincarnation Books, genom avtal med Edgar Cayce Foundation, Virginia Beach, Virginia. Svenska ISBN 91-971853-4-5.

Svensk översättning Ole DuBarry. Granskad av hustrun Annika samt svärmor Ingvor. För mer information angående Edgar Cayce, ring gärna översättaren, tel. 0451-515 08.

DEL 1

JUDIT

KAPITEL 1

PHINEAS skuggade ögonen med armen och kastade en skev och förstulen blick på solen. Det var precis mitt på förmiddagen och solen var redan som en flammande vit eld, som gassade ner på den pinade jorden och kastades tillbaka ut i luften i skimrande vågor av hetta. Endast en tillfällig bris rörde sädesfälten och snuddade vid hans heta, svettiga ansikte med en svalkande men flyktig smekning. Insekter surrade och brummade i den stilla luften. Svärmar av små knott kretsade runt hans huvud, han viftade och blåste på dem i ett fåfängt försök att jaga bort dem. Vägen var torr som puder och varje steg han tog sände små moln av damm, som virvlade upp under hans tunika, för att sätta sig fast på benen och irritera huden tills hans svett blev till smutsiga bäckar.

Fåglar flög runt och ropade uppe i luften. Det lät som en kakofoni av klagan mot hettan och irriterade Phinehas öron. Små grävande gnagare kilade tvärs över stigen och retade Phinehas med sin litenhet och sin förmåga att gömma sig bland sädeskärvorna från solens obevekligt bländande ljus.

Phinehas var varm, arg, svettig, smutsig och längtade efter bergen och träden i Kana. Hans ögon värkte av den vita, bländande solen som flammade likt silverstrimmor på sädeskornen och sveddes av dammet och sin egen, satthattiga svett. Hans skägg kliade och hans hår låg hoptovat under mantelhuvan. Benmusklerna värkte och fötterna var två glödande kol. Han suckade i sitt skägg och tänkte att Elkatma hade haft rätt, de borde ha gjort resan tidigare på säsongen, innan solen sänkte sig så lågt mot jorden att den stekte en människa levande. Men han hade tvingats att ta hand om barnet några veckor längre än beräknat.

Han stönade vid tanken på barnet och hans hjärta drog ihop sig i en spasm av sorg. Barnet! Hans älskling, hans älskade, hans hjärta! Om ett par timmar, när den inferniska solen slutligen gått ner, skulle han redan ha övergivit henne, gett bort henne – ben av hans ben, kött av hans kött och hjärta av hans hjärta. Hans strupe drogs ihop och slöt sig kring en hård knut av sorg och ögonen tårades och färgades röda när han kämpade för att hålla tårarna borta från att rinna ner över kinderna. Tårarna skulle bara göra Elkatma upprörd och påminna henne om sin egen sorg och skulle inte lindra värken i hans eget bröst. Han torkade ögonen med det grova tyget på ärmen och sträckte på sig med en beslut-

sam axelryckning. Han borde inte tänka på barnet nu, han borde tänka på lyckligare tider, när han och Elkatma hade varit barn och färdats längs denna stig, unga och glömska för solen, dammet, flugorna, värkande leder och brännande fötter, med ingenting annat i deras unga huvuden än livets glädje och spänningen i resan.

Phinehas och Elkatma hade levt hela sina liv i den lilla byn Kana. Deras familjer var nära vänner, närmare än de flesta, därför att de höll fast vid läran och tron på de fromma som levde på berget Karmel och betraktades därför som utstötta varelser av deras ortodoxa, judiska grannar. Det fanns ytterligare en eller två familjer i Kana som hade samma tro. Alla levde de som i ett mycket litet samhälle inne i ett större samhälle och delade allting de ägde, precis som om de var en enda familj. Elkatma hade varit som hans kärt hållna lilla syster, hennes bror hade varit hans bror, hennes mor hans mor och Phinehas familj hade på samma sätt varit hennes.

Pojkarna hade sprungit tvärs över Galileens berg, för att vakta fåren och hjälpa sina fäder att plantera och skörda sina grödor. De hade suttit sida vid sida i synagogans skola och lärt sig Toran utantill och fick bära svedan av riset oftare än de andra pojkarna från Kana, på grund av att deras fäder höll fast vid de frommas läror. De hade uthärdat glåporden från de andra pojkarna och hånet och föraktet från de skriftlärdade med stillatigande stolthet och deras ömsesidiga upplevelser av lidande och förödmjukelser sammansvetsade deras vänskap till ett livslångt, bepantrat band.

Förutom skolan, så hade deras liv varit bekymmerslöst och lyckligt. Karmeliterna betraktade barnen som värdefulla själar, som skulle undervisas och uppfostras med en ömsint omtanke; grymhet, vrede och orättvisa existerade inte inom deras grupp. Barnen bestraffades med en kärleksfull fasthet och blev uppfostrade att lyda utifrån kärlek i stället för fruktan. De hade arbetat hårt, för livet var torftigt och varje villig hand förhöjde det goda för alla, även den minsta knatte skulle känna sig behövlig och till nytta. Genom att dela på allt, kände de inte till någon brist eller hunger. Om de skulle drabbas av svält eller torka, så visste de att karmeliterna från andra byar skulle komma till deras hjälp. På så sätt levde de i trygghet och hade inget att frukta, utom de som hatade dem för deras religiösa tro.

Men inte heller det var särskilt svårt. Pikar och hån kunde man tolerera och fysiskt våld mot sekten var ytterst sällsynt i Galiléen. Endast ett fåtal av 100-tals små byar, som till exempel Kana, Nasaret och Kapernaum kunde sägas vara till största delen judisk. Århundraden av bland-äktenskap hade resulterat i att majoriteten av galiléerna

blivit antingen halv- eller ickejudisk. De som var icke-judiska, hånade karmeliterna och skrattade åt deras tokiga anspråk på utomvärldsliga krafter, men de hatade dem inte lika mordiskt som hela det judiska Judéen gjorde.

Mestadels hade Phinehas och Elkatma haft en lycklig barndom, men de bästa stunderna av dem alla hade varit den årliga vandringen nerför denna dammiga stig, tvärs över Esdrelon-slätten till den slingrande vägen längs Kison-floden, sedan västerut till det majestätiska Stora Havet och uppför den branta stigen till toppen av berget Karmel. Ibland kunde de slå sig ihop med andra familjer från Asochis, Betsaida, Kapernaum eller Sepforis och då blev det en semesterkaravan av dignande, skriande åsnor och skrattande, skrikande ungdomar och kvidande spädbarn. Över hela kalabaliken hördes männens djupa röster, som förklarade de finare delarna i Toran, fördömde hedningarnas dåraktiga seder och tuktade sina skrikande och bråkande söner, som sprang fram och tillbaka bland deras ben, störde deras hetsiga samtal och fick dem att snubbla och snava över små bruna kroppar.

Den stillsamma atmosfären för studier i huset på berget Karmel hade förändrats under sommaren till en nästan uppsluppen stämning, för då släppte prästerna och munkarna efter på sina stränga regler under några veckor och välkomnade sina bröder från lägren i Palestinas byar och städer. En tältstad sprang fram under de jättehöga furorna och ekarna och berget blev levande av familjeliv. Atmosfären genomsyrades av dofter från ett 100-tals kokande grytor som blandade sig med den fräna lukten av röken från lägereldarna. Det våldsamma angreppet av hammare och såg mot trä, huggjärn och trähammare mot sten, klingade tvärs över sjön och bar med sig den entoniga sången av unga röster, som memorerade psalmer och Toran med hjälp av vänliga präster och munkar, som inte bar något ris för att aga mjuka bakar. Här lärdes lagen ut av kärlek och inte av makt och fruktan.

Alla som samlades på detta Elias heliga berg, hade invigts från födelsen att starkt engagera sina tjänster för broderskapets ändamål och syften. Vilka av Gud givna talanger de än hade lades vid helgonens fötter, för att användas där deras egenskaper bäst kunde gynna saken och för att hjälpa att förbereda vägen och främja de nödvändiga villkoren för att göra nedkomsten till jorden möjlig för den Helige, Sonen, Messias. Tillbaka i århundraden, in i tidens dimmor framför människans minnen, hade löftet givits att Sonen skulle ges för att frälsa hela Israel från dess synder och att en tid skulle komma när den Onde, Belial, skulle bindas och människans söner skulle befrias från hans grepp och att döden inte skulle härska längre.

I de svala vindarna på berget Karmel kunde man se männen böja sina ryggar för att hugga ner de höga furorna och cederträden, transportera dem upp till templets inhägnad, där snickare kunde skala av barken för att sedan hyvla och hugga dem till brädor, av vilka de formade dörrar, bänkar, bord, bjälkar och skåp samt en otalig mängd andra saker som behövdes av de heliga. Stenhuggare, garvare, slaktare, vinhandlare, mjölnare, krukmakare, arbetare, färgare, pergamenttillverkare, murare, målare, hantverkare av alla de slag, så väl som människor att bruka jorden, täcka taken med halm, rengöra sten och kalka väggarna, kom till berget Karmel för att främja saken.

Kvinnorna visade också sina talanger. De spann och färgade ullen som vävdes till draperier, filter, klädnader och vinterkappor. De vita linnetunikorna, som bars av präster och munkar, var gjorda i varje storlek och noggrant förvarade i det gemensamma magasinet. Grönsaker och frukt torkades och lagrades för vinterbruk. De yngre pojkarna fiskade i de vattendrag som skar genom den täta skogsterrängen och tog med sig fångsten till kvinnorna, som torkade och sattade ner den i stora trätunnor.

Alla arbetade i en feststämning, med snabba händer, glada hjärtan och outtröttliga ryggar, för detta var syftet med deras liv. Detta var orsaken till att de var på jorden. De var de utsedda, de utvalda, förutbestämda innan sin avlelse, att hjälpa till att förbereda vägen för Herrens ankomst.

Mitt i denna aktivitet stod templet. Man kunde inte tänka på Karmel utan att föreställa sig templet. Det var litet i jämförelse med templet i Jerusalem och kunde inte skryta med guld, juveler eller andra rikedomar som det i Jerusalem, men åh! vilken vördnad och helighet man kände där! Om man satt på toppen av berget, med hela Palestina utbrett framför sig och med Stora Havet som stod vakt i dess bakgrund, så verkade det som om templet väntade i högtidligt majestät på den dag, då Messias skulle träda in genom dess dörrar.

Det var en ståtlig byggnad med frid och harmoni, ett bålverk av forntida sanning, en vaktpost mot en grym och hednisk värld, en fyr som nådde ut till världens alla hörn, för att sammankalla de som var rena i sina hjärtan, de långtande själarna, de sökande tankarna och som viskade till dem med vindarna, ”här, här, här kommer du att finna lugn och ro.” Men inte, här kommer du att finna stanken av brinnande späck och hyckleri, som reser sig för att angripa Herrens känslor. Herren har sagt till Jesaja: ”Jag har fått nog av förbrända baggar och feta gödkalvar, och till blodet från kalvar, lamm och getter, finner jag inget behag.”¹ Uppe på berget, kändes bara den söta, stickande doften av rökelse

¹= Jes 1:11

tillsammans med morgondimman, som förde med sig hymner av lovord och tacksägelse, förböner och böner om renheten i hjärtat, tillbedjan och tro av ett fåtal utvalda, som höll sina fäders tro och som kom ihåg den andliga meningen i denna lag.

Förtrolliga vågor av upphetsning började välla fram i Phinehas bröst. Bröstkorgen verkade att dras samman och andningen kom i korta, flämtande stötar. Hjärtat vaknade till liv; blodet försvann från benen och lämnade dem svaga och darrande och rusade sedan till huvudet och dunkade i öronen, där det förvred hans vision och vidgade hans tunga. Gången blev ostadig och han lutade sig för ett ögonblick mot åsnan och andades djupt in den heta, torra luften, för att försöka lugna sitt hjärta. Han svalde hårt på grund av den plötsliga framstormningen av saliv i munnen. Inom ett ögonblick var förtrollningen över och han blev lämnad med en djup och outgrundlig frid. Hans långa, magra kropp stod upprätt och styrkan återvände till benen. Synen klarnade och hans hjärta slog normalt. Snattret och larmet från fåglarna och flugornas surrande skar in i öronen. Elkatma och barnet gick stadigt framför honom och hade, Gud ske lov, inte märkt någonting.

Han hade aldrig talat om för någon, inte ens för Elkatma, om denna underliga sjukdom som "tog över" honom varje gång han tänkte på profetiorna eller Messias. Den dag, när han hade sett den heliga uppenbarelsen, hade han varit ensam på fälten och visste inte att timmar hade passerat från den stund budbäraren hade lämnat honom, tills han hade kommit till sans igen. Han hade funnit sig själv liggande utsträckt på marken, uttömd på krafter och skakande i hela kroppen. Han hade legat där och gråtit tills styrkan återvände till lemmarna och gav vingar till fötterna, när han hade flugit hem tvärs över bergen till Elkatma.

Det var naturligt att han och Elkatma gifte sig med varandra, för de hade älskat varandra hela tiden, men åren hade passerat och deras förening bar ingen frukt. Hur de hade bett och drömt om ett barn! Ett barn fullt av behag och hänförelse för Herren, ett barn som var välväxt med hår som guld i den nedåtgående solen och ögon lika blåa som Galileens sjö. Ett barn som skulle springa över bergen och finna ett nöje i allt det såg, luktade, hörde och rörde vid, därför att det var givet av Herren. Ett barn som skulle växa sig friskt och starkt med mod i hjärtat och som skulle bli en Herrens tjänare för sitt folk. Phinehas hade åldrats och fick leva med sina drömmar och Elkatmas sköte hade upphört med sitt livsgivande flöde. De hade böjt sig för Herrens vilja i sorg, men inte i förtvivlan.

Men så hade han fått uppenbarelsen! Det hade varit en dag som idag, het och stilla med himlen vit av den flammande solen. Phinehas hade

hållit på med att plocka bort ogräs på kornfältet och hade rest sig för att vila ryggen och torka bort svetten från ögonen, när han tittade rakt in i ögonen på en ängel. Han hade genast förstått att det var en ängel. Ingen vanlig människa i Galiléen var klädd i en klädnad med en så skimrande vithet, eller var så lång och vacker, eller spred en sådan aura av underbar frid. Phinehas hade aldrig känt en sådan fruktan! Även efter det att ängeln hade höjt sin hand i välsignelse och sagt: "Frukta inte Phinehas. Du är omtyckt av Herren", hade Phinehas varit säker på att han skulle dö av skräck. Ängeln berättade för honom, att Gud hade hört deras böner och att det barn som han och Elkatma hade längtat efter skulle födas och växa upp för att bli en ledare och lärare för deras folk och skulle bli storligen välsignad av Herren.

Phinehas skrockade högt utan att veta det, när han kom att tänka på Elkatmas min när han hade berättat det för henne. Nu vände sig Elkatma om av det plötsliga ljudet och sade tvärt: "Du tycker väl att hettan är skrattretande, gamle dumbom?" Besvärad, gjorde Phinehas en gest med handen, som om han avfärdade inkräktandet av hennes röst. "Jag bara harklade mig för att jag fick lite damm i halsen", brummade han. Elkatma grymtade, vände sig om och fortsatte sin vandring och lämnade honom ensam igen med sina tankar.

Vilken glädje han hade sett i kvinnans ansikte, och därefter för ett ögonblick tvivel, när hon tänkte på sin ålder och sitt livlösa sköte. Men precis lika snabbt hade hon kommit ihåg Sara och Hannah.

De hade genast gett sig iväg till Karmel, för att förrätta böner och tacksägelse i templet och för att berätta för de heliga om besöket från Herren. Alla de utvalda hade glatt sig och förenat sig i hymner och lovord för detta underbara som hade gjorts för dem. Men när barnet var fött uppstod bestörtning och tvivel bland broderskapet, därför att barnet var en flicka. Hur kunde en flicka fullfölja de löften som hade givits? Frågor uppstod angående värdet av uppenbarelsen och några från broderskapet hade betraktat Phinehas med förakt och åtlöje, och tvistat om att uppenbarelsen bara hade varit fantasier från en gammal mans funderingar. Men Enos, som var präst och prefekt i samhället på berget Karmel, hade tillrättaviserat dem, och sagt att ingen visste något om Herrens vägar och rådde alla att vänta och se barnet, för om hon verkligen var gynnad och stod under Herrens beskydd, så skulle det snart visa sig.

Phinehas hade gett henne namnet Judit i stället för Juda, som han hade tänkt att kalla sin son, och hon var allt som de hade drömt om, och mer därtill. Hennes hår var lika gyllene som solmoget vete och hennes stora blå, vidöppna ögon, outgrundliga under långa, ljusgula ögonfransar. Hon var ljushyad – inte det skarpa marmorvita som hos grekerna, inte heller

den mjuka, halvt genomskinliga elfenbensfärgen som hos galiléerna, utan mera den rosenröda tonen i Galiléens regntvättade berg.

Hon var ett imponerande barn, Hennes ovanliga skönhet och längd skilde henne från andra flickor i hennes ålder. Deras grannar i Kana som inte tillhörde broderskapet och inte visste något om ängelns profetia, tyckte att hon var underlig och nyckfull och tittade ibland misstänksamt på henne. Hon fann inget nöje i de barnsliga lekarna tillsammans med de andra barnen i byn, utan föredrog att följa hack i häl efter Phinehas, för att be honom berätta historier om sitt folks vistelse på jorden. Hon tröttnade aldrig på att höra på hur Gud kallade Abraham ut ur den korruperade och avgudadyrkande staden Ur, för att vandra med sina skaror genom ödsliga berg, slätter och ödemarker, där han bättre kunde höra Guds ord och befria en folkstam från den destruktiva inverkan som huvudstaden hade. Hon skälvde inför historien om den ofruktsamma Sara, som likt hennes egen mor, hade fött ett barn på äldre dar enligt löftet från en av Herrens änglar.

Så snart som Judit var gammal not att förstå, hade Phinehas och Elkatma berättat för henne om omständigheterna kring hennes födelse och de hade börjat förbereda henne för den okända roll som hon skulle spela. Varje kväll satt Phinehas med barnet och undervisade henne om Lagen, profeterna och sitt folks muntliga traditioner. Judits unga sinne var kvicktänkt och skarpsinnigt. Hon förstod och upptog allting som Phinehas lärde henne. Nu, trots att hon bara var åtta år gammal, hade Phinehas lärt henne allt han visste. De hade invigt henne till Herren, precis som Elkanah och Hanna hade invigt Samuel och nu hade tiden kommit för dem att hålla sitt löfte till Herren och föra henne till skolan på berget Karmel. De vänliga munkarna skulle lära henne saker som var långt bortom räckvidden av Phinehas kunskap och Judit skulle lära sig även det, det visste han. Hon hade redan börjat att bli otålig, näst Phinehas måste erkänna, att han inte visste svaren på hennes överraskande frågor, och hennes iver att lämna dem för att resa till berget Karmel, fick dem att rygga tillbaka. Phinehas visste att barnet älskade dem, men hennes iver och hänförelse inför Herrens kunskap var större.

Phinehas suckade djupt och gav den stapplande åsnan ett hårt rapp på bakdelen och lät det stackars djuret ta emot bestraffningen för den irritation han kände. Var han avundsjuk därför att barnet älskade Herren mer än honom själv? Var det inte det här som han och Elkatma hade bett om under alla dessa år? Då hade han inte förstått styrkan och djupet av den kärlek, som en förälder kunde känna för sitt barn, men om han nu hade gjort det? Skulle han fortfarande ha hållit sitt löfte att återlämna henne till Honom? Han kände sig skamsen och var förargad på sig själv.

Tyst bad han om förlåtelse för svagheten i sitt kött, men å andra sidan resonerade han, hade han goda orsaker för sin motvilja.

Det var oroliga tider. Han hade varit sexton år gammal när Pompejus red in i Jerusalem med sina skaror, som översvämmade landet med fruktan och hat. Rom var en krävande härskarinna som höll ett vakande öga på alla sina olikartade undersåtar. Den judiska religionen var deras ledning och dagliga liv. Det fanns så många sekter och tolkningar av Lagen så att romarna blev hårt ansatta, för att sortera ut och förstå dem. Sekterna tvistade ständigt sinsemellan och deras ombytliga och hårdnackade natur ledde ofta till störningar och oroligheter. Rom vägrade att tolerera ett sådant uppträdande och härskade därför med en järnnäve och kvävande tygel.

Fariséer och sadducéer kämpade över kontrollen av templet och stora rådet. Fanatikerna uppmanade sina grannar till öppen strid. Samariterna avskydde alla judar och hotade alla som korsade deras gränser. Alla föraktade karmeliterna, som de betraktade som kätterska och hädiska, och tog varje möjlighet att anklaga dem för dessa synder och ställa dem inför rätta framför Stora rådet (Sanhedrin).

Det hjälpte något att kung Herodes var tämligen så vänligt sinnad mot sekten. Historien säger att en gång, när han bara var ett barn och på väg till skolan, hade en karmelit som hette Manahem hälsat honom som judarnas konung. Manahem var välkänd för sina föraningar om framtida händelser och han fortsatte att berätta för den unge Herodes hur hans regering skulle bli och utvecklas under åren. Herodes hade sedan glömt Manahems profetia, men allt eftersom åren gick och profetian slog in, kom Herodes ihåg och gav nu åtminstone en muntlig högaktning till sekten. Men Herodes hade också sina problem. Han fiskade i grumligt vatten när han försökte att bli vän med Rom men även med sadducéer och fariséer och den sympati han möjligtvis kunde ha fått för den Utvalde, doldes för inflytelserika styresmäns ögon och öron.

Broderskapet möttes nu i hemlighet och talade inte längre öppet om sina mål och syften. Ett oförsiktigt ord som uppsnappades av en fientligt stämd granne kunde betyda att åtal väcktes inför Stora rådet. Phinehas hade berättat för sina grannar i Kana att de reste bort för att besöka vänner i Judeens öken, och hade gett sig iväg före gryningen för att undvika en onödigt utfrågning. Han hade berättat samma historia kvällen före, på värdshuset i Asochis.

Phinehas log nu beklagande och skakade på huvudet. Mänskliga själar var en sådan paradox. Hela nationen vändades och jämrade sig under utländskt styre och skammen över en idumeisk kung. I det stora templet i Jerusalem gjordes dagliga offranden och man bönföll den

Högste att befria dem från förtryckarna och ropen efter Messias steg från varje hörn av Palestina.

Landet var fullt av profeter som kungjorde Herrens kungarike och kulter och sekter bildades och upplöstes ständigt allteftersom folket följde den ena profeten efter den andra i hopp om att just den var Messias, tills de blev missnöjda med en och sökte en annan. Romarna hade rätt, när de kallade dem för styvnackade judar, tänkte Phinehas. De strödde aska på sina huvuden och klagade utanför stadens murar, pinades av sin belägenhet och uppmuntrade till befrielse från fienderna, men vägrade att vända sina hjärtan till sanningen och bistå broderskapet, vars yttersta syfte genom åren hade varit att framkalla de villkor som skulle göra det möjligt för deras böner och förböner att bli besvarade. Även de högmodiga och stolta sadducéerna, som vidmakthöll att en människa föddes, levde och dog och att det var allt, men höll fast vid ett hemligt hopp om Messias i sina arroganta och klentrogna själar.

Romarna kallade broderskapet för ”esséerna”, eller de förväntansfulla. Fariseerna hade tagit upp ordet i ett förlöjligt påstående, att en människa måste vara galen om han ens övervägde tanken på att Gud skulle sända härlighetens Konung genom en sådan ruggig samling hädare, som vägrade att göra blodoffer, följde sin egen kalender och sina egna högtider och utförde healingbragder och förutsägelser genom vad de kallade för trolldom. Broderskapet brydde sig inte om att bli kallade för esséer, och de var verkligen förväntansfulla, men de kallade sig själva för ”kontrahenterna”, därför att Messias skulle vara en prästerlig Messias, en lärare i rättfärdighet, likt deras grundare, som skulle föra med sig ett nytt testamente, en ny uppenbarelse från Gud, innan han förintade den Onde och Mörkrets Söner och samlade till sig Ljusets Söner och etablerade sitt kungarike på jorden.

Ja, det var oroliga tider och vem som än ledde esséerna skulle få bära den största skulden för alla plågor och bestraffningar. Om Messias skulle komma när Judit levde, vad skulle det då betyda för hans barn? Vem kunde någonsin glömma synen av ett romerskt verkställande av en korsfästelse! Tänk om Judit..... Han vågade inte ens tänka på något så fasansfullt.

Phinehas gav den stackars åsnan en våldsamt stöt med sin vandringsstav och trängde bort sina tankar. Det var bättre att vara som Elkatma – bara vandra utan att tänka och låta Gud ta hand om morgondagen.

KAPITEL 2

SOLEN hängde långt ut, tvärs över sjön, där den täta skogen som stäckte Karmel slutade tvärt. De hade kommit fram till hygget vid templet. Judit kippade efter andan och stirrade med en mållös förundran. Phinehas hade beskrivit templet och skolan, hur prästerna och munkarna som bodde där levde, de skriftlärde som skrev av de heliga skrifterna och biblioteket som hade de värdefulla rullarna, men inga ord kunde beskriva skönheten, friden och den helighet som träffade Judits känslor och fick henne att darra, när hon för första gången fick syn på den plats där hon skulle tillbringa sitt liv.

Från den stund när hon först hade lärt sig att tala, så hade hon bett Phinehas och Elkatma att berätta för henne om denna gömda, heliga plats och de forntida profeter som hade bott i grottor långt från människornas värld, där de tillbringade dagarna med bön och fasta och lämnade bara Karmel för att framföra ett budskap till människorna från Herren. Hur hon hade längtat efter att få höra hur Samuel hade startat skolan för att undervisa Israels barn om tidsåldrars mysterier och visdom.

Templet reste sig på toppen av berget. Dess vita kalkstensblock var utskurna och passade så precis, att det såg ut som om hela templet hade skurits ut ur ett enda massivt klippblock. Två gårdsplaner som var kringmurade med kalksten omslöt templet, var och en med tolv välvda portöppningar som representerade Israels tolv stammar och de tolv faserna i människans vistelse på jorden. Gårdsplanerna och templet var rektangulära till formen, med fyra portöppningar på varje sida och tre stycken på baksidan med utsikt över Stora Havet. Huvudporten på den östra sidan av templet var dubbelt så stor som de andra portarna, för det var Judaporten och det var från judastammen som Messias skulle komma.

Själva templet var två våningar högt, med flera välvda fönster som släppte in solljuset och de svalkande briserna från havet. Fönstervalven var beklädda med solbelysta, röda tegelstenar och deras matta rosettfönster dämpade det bländande skenet från den skimrande vita stenen. En gångstig med samma röda stenar och lika bred som Juda portöppning, ledde från byggnaderna på den rensade sluttningen nedanför genom bägge gårdarna till foten av de tolv vidöppna stegen som gick upp till andra våningens entré. Stora snidade dörrar av ceder gav, från entrén,

tillträde upp till de heliga alkoverna på den övre våningen.

Hela templet glödde med en rosenröd värme i den nedgående solen och långa skuggor, från grenar som böjde sig för den stilla brisen, spelade på dess väggar. Det verkade levande, vibrerande, vinkande och det var knappt Judit kunde låta bli att springa genom de inbjudande portarna.

Templets hypnotiska förtrollning bröts när en gammal man med en lång, mager kropp och ett fladdrande vitt skägg närmade sig med långa, snabba kliv och omfamnade Phinehas i ett överväldigande famntag.

”Frid vare med dig!” ropade han, när han kysste Phinehas på båda kinderna. Phinehas besvarade hälsningen och när den gamle mannen vände sig till Elkatma, så mjuknade hans glada ögon och blev fuktiga. ”Åh, Elkatma. Det är länge sedan vi har sett vår älskade syster.”

Elkatma tog hans knotiga hand och sade: ”Alltför länge, Enos, gamle vän, men att ta med barnet för att besöka berget Karmel skulle bara ha gjort henne till åtlöje hos de andra barnen i byn och följaktligen dra iväg med hennes tankar från Gud och hans syfte med henne i detta liv. Vi tyckte det var bäst att hålla sinnet fritt från oro och världsliga bekymmer medan hon ännu är så ung. Hon kommer att få nog av dem när hon blir äldre, och som jag ber till Gud, kan bära dem bättre.”

Enos nickade förstående och vände sig till Judit. Hon återgäldade hans granskning med en forskande blick, precis som hans egen. Hon gissade att detta var Enos, präst och ledare för esseérna och att hans bifall var slutgiltigt avgörande för hennes antagande vid skolan på berget Karmel.

”Välkommen till Karmel, Judit. Vi har sedan länge sett fram emot att anta dig i vår skola. Jag såg att du beundrade vårt tempel. Tycker du om det?”

”Oh, jaa!” andades Judit. ”Det är vackert och verkar att le och vinka åt mig, som om det har väntat på mig precis som jag har längtat efter att få komma hit.”

Enos log och lade sin hand på hennes huvud och kände det tunga, silkeslena håret. Hon var lång för sin ålder, så när hon stod upp var hon i jämnhöjd med hans skuldror och hennes genomträngande blå ögon hade ett djup och en mognad som var ovanlig för ett barn i hennes ålder. Hon hade en kvinnas ansikte och röst, tänkte Enos. Fastän hon bara är åtta år gammal får hon mig att känna det som om hon vet allting, har insett och upplevt allting och det kan hon ha gjort.

Enos kupade handen om hennes haka och studerade hennes ansikte. Hennes hy var brun och fuktig, munnen bred och fyllig med ett bestämt uttryck, hakan kvadratisk och fast – hon var inte ett barn som man kunde

forma och böja efter behag, utan ett barn av järn, somkunde använda sin vilja och friska kropp målmedvetet. Ingenting skulle avskräcka henne när hon en gång fann ändamålet. Det var nu i hans händer att vägleda detta barn, till att göra detta ändamål till ett med Gud.

”I morgon kommer jag att ta med dig till templet och jag skall själv lära dig vad det betyder, men du kan komma med mig nu. Solen håller på att gå ner och det är snart dags för kvällsmålet. Vill du gå till elevernas bostäder, eller vill du hellre stanna hos din mor och far?” Enos vände sig till Phinehas. ”Vi har rest ett tält för dig och Elkatma och vi vill gärna att ni stannar så länge som möjligt. Det är inte så många av broderskapet som kan komma till Karmel i dessa oroliga tider och vi är utom oss av glädje att ni är här.”

Judit utkämpade en inre strid, huruvida hon skulle börja sitt nya liv nu, på en gång, eller stanna hos sina föräldrar som hon visste led över att de måste lämna sitt enda barn. Hennes kärlek till Elkatma segrade och hon sade: ”Jag går med min mor till tältet.” Elkatma skakade på huvudet. Hon talade snabbt, trots att rösten hakade upp sig. ”Du skall gå till ditt nya hem. Du är inte bara en ung flicka längre. Idag blev du en Herrens tjänarinna. Vi kommer att träffa dig varje dag vi är här, men du måste börja att fullfölja det löfte som ängeln gav.” Enos blev nöjd när han såg att barnet lät sina föräldrars önsknings gå före sin egna. Hon hade blivit väl uppfostrad, tänkte han. Hon är vänlig och märker smärtan hos andra och visar en styrka att uthärda besvikelser.

De vandrade längs gången med de röda stenarna mot det inhägnade området nedanför. Gången var inramad med rader av blommor och gräsmattorna var gröna och vackert vårdade. Blommande buskar hade planterats mellan gången och gårdsplanens murar och luften flödade av deras dofter. Judit tittade genom varje port som de passerade, imponerad av den enkla skönheten innanför gårdsplanerna. Fontäner porlade och plaskade med svalt, klart vatten och över hela gårdsplanen hade blomrabatter planterats, som var noggrant vårdade. Här och där hade träd lämnats kvar och träbänkar omslöt stammarna. Där fanns också bänkar som var uthuggna ur sten och några var upptagna av vitklädda munkar eller skriftlärda, som studerade små rullar och skrev på vaxtavlor. Hon fick en glimt av en grupp flickor, något äldre än hon själv, som stoppade ner sina syarbeten i linnesäckar, för deras skoldag var slut.

Judit grimaserade och hoppades innerligt att hon inte måste lära sig att sy. Hur underbart skulle det inte vara att läsa och studera på denna fridfulla plats! Om hon bara hade varit pojke så kunde hon ha blivit munk, men hon var flicka, så de ville säkert att hon skulle lära sig att laga mat, sy och alla de andra sysslorna i hemmet. Framtidsutsikten var

motbjudande för henne. Hon lyfte hakan trotsigt och tänkte att hon varken ville eller kunde, för hon hade ingen lust eller fallenhet för att sköta om ett hus eller laga mat. Hon ville studera! Judit suckade. Det fanns så mycket att lära sig och hon ville veta allt. Hon var helt ointresserad av jordiska saker som till exempel att sy, för det tog alltför lång tid, och även om hon studerade hela sitt liv så skulle hon inte kunna lära sig allt hon ville veta.

De mötte en ung munk med lockigt, mörkt hår och kort skägg. Han steg åt sidan för att låta dem passera, samtidigt som han bugade allvarligt för Enos. Hans släta kinder ovanför skägget rodnade när hans ögon mötte Judits, men när han insåg att hon bara var ett barn, log han glatt. Judit återgäldade hans leende och tyckte ögonblickligen om honom och när han hade passerat frågade hon Enos vem han var. ”Det är Josef, son till Jakob från Nasaret”, svarade Enos. ”Han studerade i Saltstaden innan jordbävningen kom. Han återvände hem när bröderna tvingades att lämna förödelserna och kom hit till Karmel när han blev vuxen, och anslöt sig till broderskapet som munk. Han är en mycket duktig snickare som till och med överträffar sin far, som ansågs vara den bästa i Galiléen. Du beundrade de stora tempeldörrarna, Judit. De var snidade av Josef.” Judit blev imponerad. Hon vände sig om och betraktade den unge mannen som snabbt promenerade sin väg. Hans vita klädnad virvlade runt hans fötter och hans långa, böljande, mörka hår studsade mot axlarna. Hon hoppades att hon skulle möta honom igen.

Enos fortsatte att tala: ”Vi tror att varje själ har sin egen speciella förmåga som kan tjäna Gud och människor. Många använder tyvärr sina förmågor till större delen för att tillfredsställa sig själva och sin kropps njutningar, vilket slutligen blir deras själars undergång. Josef är dubbelt begåvad, för han är inte bara en konstnär i att snida, utan han är också välsignad med den mest ödmjuka och ädla av naturer och är ytterst älskad av alla men mest, tror jag, av Gud.”

Judit förfärades över den avundsjuka som hon kände. Hon tyckte inte att hon hade några särskilda talanger och hon var långt ifrån ödmjuk och mild. Hon var envis, viljestark och var känd för att våldsamt argumentera för att få sin vilja igenom. Som om han hade läst hennes tankar, fortsatte Enos: ”Om ändå alla själar på jorden var som Josef!

Men så är det ju inte och därför har vi ett stort behov av människor med en starkare hållning som kan undervisa, förmana och sträva emot den växande strömmen av mörkrets söner. En stark vilja och en värtalig tunga har utomordentliga krafter för det goda, om de blandas med fromhet och kärlek för våra medmänniskor.” Judit kände sig bättre och log tacksamt mot Enos. När de närmade sig den port som var längst bort,

kom de flickor som hon hade sett inne på gårdsplanen ut, ledda av en ung kvinna i 20-årsåldern. Hon var lång och grov till växten, med ett stort, öppet och vänligt ansikte. Enos presenterade henne för Phinehas och Elkatma och vände sig sedan till Judit.

”... och detta är deras dotter Judit, som kommer att bli elev i vår skola. Jag skulle just ta med henne till elevhemmet, men eftersom timman är sen, kanske hon kan följa med er så att ni kan bekanta er med varandra på vägen.” Kvinnans namn var Eloise. Judit stirrade på henne och tyckte att hon såg ut som en ofantlig stock. Hennes stora kvadratiska ansikte, var inramat av ett tjockt, kastanjebrunt hår, som flödade ut över starka, fyrkantiga axlar. Hon fattade tag i Judits axlar med sina stora, kvadratiska händer och studerade henne med muntra ögon, samtidigt som ett leende spelade på hennes generösa mun. ”Judit!” utropade hon. ”Vilket vackert namn och så lång du är!” Hon vände sig till de andra flickorna. ”Här får ni konkurrens i era spel och jag slår vad om att Judit kommer att springa ifrån er alla, med de där långa benen.” Flickorna skrattade och trängdes runt henne. ”Hon kanske till och med kan slå Nathan,” suckade en flicka drömmande. Alla bröt ut i lätta skrattsalvor, och det var Eloise som hördes allra mest. ”Kom nu Judit, vi ska förklara vem denna mystiska Nathan är, medan vi promenerar.”

Judit var förvirrad och häpen. Hon hade aldrig varit i en grupp där alla var jämgamla och visste inte exakt hur hon skulle uppföra sig. I Kana ansågs hon som underlig och de andra flickorna hade hållit sig på avstånd. Dessa flickor välkomnade henne emellertid utan reservation och utan misstänksamhet i sina ögon. När de retades var de glada och vänliga och i deras ansikten fanns en öppen inbjudan till att vara en av dem. Hon kände sig plötsligt blyg och mållös. Hon tittade på sin far för att få stöd och Phinehas log och nickade till henne att gå. En av flickorna tog hennes hand och hon fann sig själv dras med som en i gruppen.

Elkatma tittade efter henne när hon lämnade dem. ”Hon har aldrig haft en vän,” sade hon sorgset. Enos rörde vid Elkatmas axel full av medkänsla. ”Här kommer hon i alla fall att ha många. Våra barn vet att Gud inte bara ser till personen, utan varje själ är unik och fyller en plats, som bara denna speciella själ kan fylla. De känner också till omständigheterna kring hennes födelse och kommer att hjälpa henne på alla sätt.” Han lämnade sedan Phinehas och Elkatma vid deras tält och bjöd in dem att äta sitt kvällsmål som hans gäster i prästernas och munkarnas matsal i templet. De kom in på gårdsplanerna genom den nordvästra Naftaliporten och stod osäkra vid dörren, tills en leende och vitskrudad munk vinkade till dem att följa honom och ledde dem till den bortre änden av rummet till ett bord som stod mitt emot den

upphöjda estraden där prästerna hade sitt bord. Phinehas och Elkatma rodnade generat av att bli så hedrade. Rummet var långt och sträckte ut sig i hela templets bredd. Väggarna var vitputsade med utskurna nischer i stenen som innehöll små blankpolerade oljelampor av mässing. Det bord som Phinehas och Elkatma satt vid, stod parallellt med prästernas bord, medan de andra var utplacerade på motsatta ledden. De var låga och fint tillverkade i furu- eller cederträ och kvällssolen återspeglades på den brända träytan med en varm och inbjudande värme. De brokigt färgade sävmattorna, som de satt på, förhöjde en ljus och glad ton till det för övrigt vita rummet. En kateder stod uppställd på ett upphöjt stenpodium framför dörren till den gång som ledde genom resten av bottenvåningen. Dörren var gjord av citronträ och utsökt snidad med keruber, vars upplyfta ansikten tittade med tillbedjan på ett kvadratisk träkors, bekransat med en gyllene flod av ljus. Phinehas undrade om också det var ett verk av den begåvade Josef.

Munkarna kom in i en lång rad och intog tysta sina tilldelade platser enligt sin rangordning. De som stod högre i rang satt närmast prästernas bord och så vidare ner till den lägste. De var alla likformigt klädda i fladdrande vita klädnader. Phinehas blev förvånad över att se det långa örnlignande ansiktet hos en egyptier, den släta, gula hyn och de av en huva övertäckta ögonen hos en indier och på andra sidan rummet, det svarta, medlidsamma ansiktet från djupet av det mörkaste Afrika. ”Varför”, tänkte Phinehas. ”Dessa människor kommer ju från hela världen! Varför vill dessa människor komma till Karmel?” Enos och två andra präster som Phinehas kände igen som Judas och Mattias, intog sina platser och som på en given signal, kom de yngsta medlemmarna i broderskapet in, de som ännu inte fått förmånen att äta med de andra, bärande på lerkärl med vin och stora fullastade brickor med limpor av vitt bröd. De serverade vinet och brödet, där de började med prästerna för att sen gå till Phinehas och Elkatma och fortsatte sedan vidare alltefter munkarnas rangordning. Ingen talade, för så var regeln, att man skulle vara tyst under måltiden, och därefter kunde tystnaden bara brytas alltefter rang och med tillåtelse av de andra. När alla hade blivit serverade, ställde sig Enos upp och höll händerna ovanför bågaren med utsträckta armar, som ett offer till Herren. Han drack av vinet och bröt sedan brödet, följde vinritualen och hans djupa, mäktiga röst blandades med fåglarnas kvällssång och furornas sus. De unga munkarna kom tillbaka med kittlar fulla av en ångande stuvning som de öste upp, med slev, i släta porslinskålar, som stod utplacerade framför var och en och började nu även servera prästerna. Efter stuvningen kom skålar med vindruvor, äpplen och meloner. Fat med olika ostar och skålar med

mogna, sattade oliver, bars fram. Stuvningen var mustig och läckert beredd, frukten var färsk nyplöckad och väl tempererad – och osten stark och lagrad på exakt rätt sätt. Phinehas och Elkatma åt med god aptit när en äldre munk ställde sig vid katedern och läste Herrens ord ur en stor pergamentsrulle.

När måltiden var avslutad, frågade Enos om Phinehas ville gå en promenad med honom. De gick genom gårdsplanerna och ut genom Efraims port men Elkatma, som kände sig trött, återvände till tältet. Kvällen var varm och klar och de första stjärnorna började att tindra på det sammetslika himlavalvet. Doften av lagerträd, jasmin och jord, svävade i den stilla kvällsluften och förde med sig den genomträngande näktergalssången. Det var en lugn kväll, mild men förvånansvärt sval efter dagens hetta. De promenerade tvärs över den grönskande gräsmattan och mellan träden som dolde templet från havet, tills de nådde den steniga klippväggen som stack fram över det mörka vattnet, långt nedanför. De stod för en stund i sällskaplig tystnad och insöp den svala kvällsluften samtidigt som de värmdes sig i belåtenheten över varandras sällskap. När Enos talade, var hans röst fundersam och vänlig. Han tittade inte på Phinehas, utan stirrade ut tvärs över det svarta, vida vattnet, som om han såg en vision av de ord han talade, någonstans i ett avlägset land.

”Jag kommer ofta hit, Phinehas, för att titta ut över havet, och fundera över Guds plan för människan. Ibland så undrar jag varför han skapade en sådan eländig samling, för Han visste nog säkert i sin visdom, att vi kunde bli de giriga, syndfulla och själviska bestar, som vi ju är. Jag tittar ut över havet och tänker på alla själar där ute, som vrider sig i elände, fattigdom, sjukdom och hopplöshet, ändlöst sökande efter det flyktiga som kallas lycka. Stundtals gråter jag över hårdheten i deras hjärtan och tänker, att om de bara ville lyssna och förstå att de bara är främlingar på jorden, och att allt deras sökande efter guld och rikedomar och köttets väl lust endast driver dem längre bort från deras sanna vistelse, som är med Gud. Jag hör deras sorgsna gråt som gungar på vågorna och i själva luften runt mig, och deras suckar angriper mina öron såsom slavarnas stönanden i Egypten måste ha angripit Herrens öron. Mitt hjärta är tungt av deras elände. De rika tynar bort i sina luxuösa hem och tänker bara på att ha sidentyger på sin kropp och juveler på sina fingrar. Deras kvinnor tillbringar timmar framför spegeln, pysslar lite med sina sminkburkar och ordnar sitt hår för att hitta den mest utmanande stilen. Deras bord är rikligt lastade med mat och delikatesser och de proppar i sig själva, för att försöka minska en gnagande hunger, som inte kan mättas med mat.”

Enos hade börjat att gå fram och tillbaka. Hans röst, tyckte Phinehas, verkade plötsligt ha blivit gammal och trött. Enos hade alltid varit så vibrerande och full av entusiasm. Det var inte likt honom att ha en sådan pessimistisk syn på världen. Han var tydligen djupt oroad och Phinehas gissade att dessa tankar hade legat och grott i hans sinne under en lång tid. Phinehas svarade inte, utan lyssnade tyst utan att avbryta, för han visste av erfarenhet, att ett tal ofta kunde vara en befriande rening för en orolig själ.

”Det finns en sådan längtan i människornas själar,” fortsatte Enos ivrigt. ”En längtande, sökande rastlöshet, som deras förstånd inte kan fatta. De tänker så här, ’om jag hade en annan hustru eller man, så kunde jag kanske bli nöjdare,’ och så tar de sig en älskarinna eller älskare eller besöker bordeller ofta och försöker att glömma sin ensamhet, genom att vältra sig i lust. Några tar opium eller starka drycker och förlamar sina hjärnor i ett dåraktigt försök att undfly sina tankars pina. Vårt folk berättar för mig, att även i Jerusalem har antalet skilsmässohandlingar som inlämnats till stora rådet ökat i en förfärande grad och de som utför aborter har blivit rika. Unga kvinnor skyltar med sina bröst och sitt hår likt skamlösa slampor på bordellerna och tror att de har blivit smarta och moderna. Våra unga män bär hattar som idrottsmännen i Grekland och deltar i alla de hedniska spelen, ogenerade av sin nakenhet, men generade av Abrahams kännetecken.”

Enos satt på en sten bredvid Phinehas och begravde ansiktet i händerna. Rösten började att darra av sinnesrörelse och axlarna slokade i förtvivlan. Månen hade stigit över trädtopparna och dess silvreglänssande ljus spelade på det mörka havet och tecknade konturerna av Enos ömkliga gestatt.

”Jag förtvivlas över människornas värld, Phinehas. Min ande gråter över deras själar. Våra ungdomar har blivit avgudadyrkare och vänder sig bort från sina faders Gud, från fariseisk stränghet som kräver en människas fria vilja. Och vem kan uppriktigt klandra dem? Religionen har blivit en meningslös ritual, en gigantisk dogmatik, som gör att ungdomarna ser hånfullt på den. De ser bara på den yttre handlingen av offrande och ritualer, men fariseerna har kastat bort nyckeln till handlingens betydelse, därför att de anser, att det vanliga folket inte har rätt att använda denna nyckel på grund av deras eländiga fattigdom eller brist på betydelsen av att muta en präst. De undervisar om en vredens Gud och litet om barmhärtighet och väver grafiska bilder över de plågor som de kommer att lida av i evighet, såvida de inte följer lagens minsta bokstav. Men sen så tolkar de lagen så fint, så att människorna finner det omöjligt att följa den i människornas värld och så vänder de

sig bort i hjälplöshet och förtvivlan. Sadducéerna talar om för dem att själen inte är odödlig och att reinkarnation bara är en dåraktig myt, så varför inte 'äta, dricka och vara glada', för i morgon kommer vi att vara föda åt maskarna. De får höra lagen om öga för öga och 'han som lever med svärdet skall dö av svärdet', och sedan tittar de sig omkring och ser att tjuvar, mördare och äktenskapsbrytare, bara blir rikare dag för dag och lever i fina hus med slavar som ser till alla deras behov, medan de som försöker att leva efter lagen går till sängs hungriga varje kväll och får se sina barn dö i fattigdomens sjukdomar.

Enos röst vibrerade av bitterhet och vrede och händerna darrade av sinnesrörelse. "Vad kan jag göra Phinehas? Hur kan jag ge dem tro när de inte har någon tro eller något hopp, när det inte finns hopp? Vi undervisar om en Gud av kärlek och barmhärtighet, som är rättvis och förlåtande. Vi talar om för dem att människan skapar sitt eget öde och vad människan sår i detta liv får hon skörda i nästa. Vi vet sanningen och har nyckeln! Vi vet att varje själ är en del av det Gudomliga, en del av Gud, vars naturliga tillstånd är andligt och inte av kött. Hur kan jag ge deras liv på jorden en mening och tala om för dem, att denna värld bara är en skola där varje själ lär sig sina läxor genom att använda denna kropp av kött, för att få uppleva de forntida sanningarna av tålmod, barmhärtighet och kärlek. Jag vill få dem att förstå att, lika säkert som att solen går upp och ner, så begår man en våldshandling mot sin egen själ varje gång man begår ett brott mot sina medmänniskor! Varje gång man lurar någon, stjälar, ljugar eller hänger sig åt synden på grund av högmod, hat och själviskhet, begår man en våldshandling mot sin egen själ. Och dessa våldshandlingar måste manifesteras i köttet och därför lider man av hjärtsjukdomar, magsår och cancer i inälvorna och ropar sedan efter hämnd mot himmelens portar, mot en obeveklig och obarmhärtig Gud. Men om vi säger detta öppet, så är vi fyllda av hädelse och blir stenade, tills det inte finns någon kvar att bära sanningens ljus."

Enos stönade. Han lutade sig mot ett träd och kroppen sjönk ihop under bördan av sorg. "Jag ser hur världen dras ner i ett träsk av synd, en kvicksand av glömska, från vilken ingen utväg finns. Jag ser världen som den var på Noaks tid, när det enda som återstod att göra för att få en ny begynnelse, var att utplåna människan från jordens yta." Han tittade på Phinehas och viskade: "Vad skall jag göra, Phinehas? Jag är präst, en tjänare till den Högste. Jag skulle kunna dö för alla dessa själar om det kunde rädda dem från förintelse. Vad skall jag göra?"

Phinehas hjärta värkte för Enos lidande. Han sökte förtvivlat efter de rätta orden för att lugna honom och klappade honom på axlarna som man gör med ett olyckligt barn. "Du undrar alltför mycket, gamle

man. Du vill vara världens frälsare, men det är bara Gud som kan rädda världen. Du har tillbringat ditt liv på jorden endast för att förbereda vägen för den Ende och nu på äldre dar börjar du förtvivla, därför att du är rädd för att du inte får leva för att se frukterna av ditt livs arbete. Men du har glömt en sak, Enos. Du har glömt din själs odödlighet. Du kommer att få se och prisa dessa frukter, antingen här på jorden eller i den andliga världen.”

Enos röst var hård. ”Åh! Men däri ligger min synd, för jag har inte glömt, men förlorat hoppet och bär synden av tvivel. Jag har tappat tron på att vår Messias skall komma.” Han begravnade ansiktet i händerna och grät ohyggligt undertryckta snyftningar som slets upp från halsens djup. Phinehas blev bestört och förvirrad. Gud hjälp mig, bad han tyst. Använd mitt förstånd och min tunga till att hjälpa denne man, din trofaste tjänare. Efter några ögonblick såg Phinehas hur spänningen släppte greppet om Enos och han torkade ögonen på armen och mumlade en ursäkt för att han förlorat självkontrollen.

Fullmånen syntes bortom träden och sken rakt på dem från sin upphöjda plats ovanför havet. De kunde se varandra tydligt. Phinehas väntade tills han var säker på att Enos till fullo hade återfått sitt lugn och sade sedan varsamt: ”Kommer du ihåg Anna, hustru till Joakim från Kana?” Enos nickade. ”Hon födde ett barn i våras,” fortsatte Phinehas. ”En liten flicka som hon gav namnet Maria.” Enos sträckte på sig och tittade opartiskt på Phinehas. ”Jag kommer ihåg att Joakim dog för en tid sedan. Så Anna har alltså hittat en ny man,” sade han artigt. Phinehas skakade på huvudet. ”Två år och mer har gått sedan Joakim togs upp till våra förfäder.” Han tittade Enos stadigt i ögonen och sade lugnt och betänksamt: ”Anna har inte hittat någon ny man.” En chockad min spred sig över Enos ansikte. ”Vad är det du säger, Phinehas!” ropade han klenetroget. ”Anna och Joakim var ofta här på berget Karmel och förrättade sina andakter i vårt tempel. Anna var en from och mycket helig kvinna. Hennes fromhet inför Herren var ett exempel för oss alla och hennes tålmod och barmhärtighet var oöverträffade och nu talar du om för mig att hon har begått en sådan synd?” Enos stönade och rev i sina kläder som om han skulle slita sönder dem. ”Detta är mer än jag kan bära. Om en människa som jag betraktat som det mest helgonlika av alla helgon kan falla i Djävulens klor, vad kommer då att hända med de själar som är svaga och hjälplösa i hans händer och inte har Herrens beskyddande rustning? Varför har du valt att berätta en sådan sak för mig just nu? Du är min äldsta och närmaste vän och denna kväll har jag blottat min själ för dig, för det finns ingen annan som kan dela min sorg och nu så lägger du aska på mitt huvud och ökar min bedrövelse.

Har du inget förbarmande i ditt hjärta?”

Phinehas ryckte till under Enos vrede, men brydde sig sedan inte om hans utbrott utan fortsatte med stadig röst. ”Anna påstår att hon är fri från synd. Hon säger att hon inte har varit med någon man. Hon påstår att en Herrens ängel besökte henne under sorgetiden och lovade henne ett barn. Ett barn som skulle helgas till Herren under hennes spädbarnsålder och som skulle fyllas av den Helige Ande i sin moders sköte. Han instruerade Anna att ge henne namnet Maria.”

Enos blev förvånad. ”Vad är det här för en historia som du berättar för mig?”

”Anna bor hos sin syster Ismeria och bara de från broderskapet kände till hennes tillstånd. Elkatma var den som hjälpte till vid födelsen och förde fram barnet ur Annas sköte. Hon sa att det var ett underbart barn, välskapt och vackert. Hon kom till världen utan att gråta och när hon låg där i Elkatmas armar, sa Elkatma att det verkade som om barnet kände igen henne och betraktade henne med ögon som hos en vis, gammal kvinna, i stället för med den frånvarande blicken hos ett nyfött barn.”

”När Kana fick höra talas om barnet, gick många viskande rykten. Några trodde att Anna hade blivit från sina sinnen och i sitt vansinne glömt betydelsen av sitt felsteg. Andra trodde att hon blivit bedragen, där skammen och fruktan för åtlöje tvingade henne att hitta på historien om ängeln. Ingen var villig att offentligt anklaga henne för äktenskapsbrott, på grund av de många handlingar av barmhärtighet som hon utfört och på grund av deras kärlek och tacksamhet mot henne. Anna är medveten om allt skvaller på bygden, men tar allt med lugn och ro och har en osviklig tro på Herren. Hon sjunger lovord i Hans Heliga namn och tillbringar sina dagar med bön och tacksägelser. När hennes tid för renandet passerat, tog hon barnet till profetissan Anna i Kapernaum, för att välsigna barnet och få goda råd angående barnets uppfostran. Det sägs att när Anna närmade sig stadens portar, läste profetissan Anna stjärnorna för tre framstående män i staden. Utan att veta något om barnet och dess mor, eller ens att de var på väg till henne, utbrast plötsligt Anna i ett rop av glädje, hoppade upp ur stolen och lämnade de tre männen till deras stora förvåning, skyndade sig till stadsporten, där hon välkomnade Anna med öppna armar. Hon tog barnet i sin famn och kallade henne för ’välsignad av alla kvinnor’ och förutsade att barnet skulle bringa stor sorg och stor glädje till världen och att alla släktled skulle betrakta henne som helig.”

Enos blev mållös. Tusen tankar rusade genom huvudet och han gestikulerade kraftlöst till Phinehas att inte säga något mer. ”Var tyst,

Phinehas," kraxade han, "låt mig få tänka. Jag vill fundera på vad du just har berättat för mig." Han började att gå av och an bland klippor och träd, förde fingrarna genom håret, tuggade på skägget och mumlade i sin rastlöshet. Slutligen stannade han framför Phinehas, som lyfte handen. "Innan du talar, skulle jag vilja berätta en annan historia." Han berättade för Enos om den underliga svaghet som drabbade honom, när han än tänkte på Messias. Han berättade också om sin reaktion på fältet den dag när budbäraren från Gud hade visat sig för honom och hur han även idag måste stödja sig mot den stackars åsnan, för att inte falla till marken. "När Elkatma återvände den kvällen, efter att ha förlöst Anna och berättat för mig allt som hade inträffat, så kände jag mig åter så där svag och tumlade ut i den svala kvällsluften. När jag hade återfått styrkan, så gick jag upp på hustaket. Hjärtat sprängde och ögonen kunde inte hålla tillbaka glädjetårarna, fast förståndet förstod inte varför. Jag började be till Herren, men orden kunde inte uttrycka min själs känslor. Jag föll på knä i extas och min ande bad på olika tungomål." Enos gav ifrån sig ett jublande rop och omfamnade Phinehas. "Du har återupprättat min tro, gamle vän. Gud har säkert hört mitt rop och sänt dig till mig denna kväll! Vi är gamla nu, Phinehas, och kanske inte lever så länge att vi får möta vår store Messias, men Gud har i all Sin barmhärtighet förunnat oss att se början på Hans underbara Dag och därför lovar och tackar jag Honom. Du såg våra bröders ansikten från främmande länder?" Phinehas nickade. "De ger oss skrivelser från vise män i hela världen, skrivelser som jag inte haft hjärta att ens läsa. Nu måste jag skynda mig tillbaka för att söka förstå deras innebörd och läsa profetiorna igen och studera alla tecken och visioner som kommit från vårt folk, för detta barn, Maria, är säkert ett mycket betydelsefullt tecken.

"Åh, jag skäms över att ha vältrat mig i självömkan och över min brist på tron att Herren Gud skulle rädda sina barn från denna jämmerdal. Vem är jag, mer än människa av lera, eftersom jag trodde att jag kunde få Herrens ärofulla Dag att komma? Bara Universums Skapare vet vilken timme Han kommer. Han visade mig alla tecken på sin ankomst, men på grund av ångesten i mitt hjärta, vägrade jag att se dem. Jag har syndat mot Herren och min själ. Välsignad är Herren och välsignad vare Hans heliga Namn, att Han har sänt Sin tjänare Phinehas för att öppna mina förblindade ögon och smälta mitt förhärdade hjärta, och tillät mig att ännu en gång vandra på Hans stig i ljuset och se de ärofulla verk, som Han har utfört!"

Enos drog upp Phinehas från marken, Den långa resan under dagen och det förhöjda känslösvallet under de senaste timmarna, hade undergrävt Phinehas styrka, så han vacklade när han försökte att stå. Enos stöttade

honom och ropade ut i sin ängslan: ”Mår du dåligt, min vän?”

”Nej,” sade Phinehas. ”Jag är bara trött ända in i märgen. Denna dag och kväll har tömt ut alla mina krafter, och jag längtar efter att få sova.”

”Jag har lagt tanklöshet till mina många andra synder,” jämrade sig Enos.

Phinehas skrattade. ”Jag blir sjuk av dina ’många synder’, din gamle dumbom. Glöm dem precis som Herren redan har glömt dem och tjäna den uppgift som finns till hands. Hjälp mig till min goda hustru och till min säng och ge dig sedan iväg och leta i dina lärda böcker och rådgör med dina vise män från fjärran. Jag är en enkel man som behöver min vila, så iväg med dig och låt mig drömma mina drömmar i fred.”

Enos kastade huvudet bakåt och skrattade hjärtligt och lade sedan armen runt Phinehas axlar och ledde honom tillbaka längs stigen mot templet. Enos talade upphetsat hela vägen, men Phinehas hörde honom knappast. Han kunde bara tänka på sin säng och Elkatmas varma kropp vid sin sida.

När den östra himlen började att visa vägen med löfte om en ny gryning var Enos fortfarande i templets bibliotek och letade i pergamentsrullar och skrifter, och hans undran och upphetsning växte för varje timma. Han rullade ihop en rulle och tog den med sig in till lagerutrymmet under tempelgången och klättrade uppför spiraltrappan, som ledde till den övre våningen och hans bostad. Han tog en ren, vit tunika från en krok på väggen och gick tyst tillbaka nedför trapporna och till badet. Efter det att han tvättat sig ren från sina synder, både fysiskt och symboliskt, återvände han till sina rum och klädde sig i sin prästerliga skrud för att utträta morgonandakten. Han drog den violetta ämbetsdräkten över sitt huvud och de gyllene klockorna pinglade när den föll på hans sandalbeklädda fötter och gled in i det tunga bröststycket med beslutsamhet, satte livkjorteln till rätta på sitt bröst och knöt det broderade bältet. Han satte den långa biskopsmössan på huvudet och knöt fast guldplattan med ett sammetsband. På trappan mötte han Judas och Mattias, klädda i vita klädnader med purpurfärgade skärp och turbaner, tätt lindade runt sina huvuden.

De lämnade templet genom den bortre porten och följde stigen utanför gårdsplanerna till templets framsida. De vitskrudade, och med huvor försedda munkarna, ställde upp på den röda tegelstensgången vid ingången till Judaporten och väntade på att prästerna skulle leda dem i procession till Herrens altare. Folket hade samlats på den inre gårdsplanen framför tempelporten och när solens första strålar trängde igenom de ståtliga furorna, så förenade de sina röster med att sjunga

Davids psalm. Den sömnlösa natten hade inte påverkat Enos; han hade tvärtom aldrig känt sig så klarvaken. Hans jublande röst hördes över de andras och han var rädd för att hans jubel skulle flöda över i en chockerande uppvisning i form av förtjusta skratt. Han såg Phinehas stå där nedanför med Elkatma och Judit vid sin sida och han kämpade mot en impuls att blinka med ögat och hojta till Phinehas om de saker som han hade läst om under natten. Han förundrade sig över sin blindhet och sitt misslyckande att se de tecken som Gud hade skrivit. Han ville skratta åt det mänskliga sinnets skröplighet, när det gällde att förstå Herrens vägar och visste nu, att bara genom Guds gåvor av vishet och kunskap, kunde människan börja att förstå. Han rodnade i sin förlägenhet över fräckheten hos människorna, som i sin arrogans trodde, att de kunde styra världen och även hela universum genom deras egen kropp av kött och blod och inte hade någon tanke på Guds stora plan och inte visste, att alla deras barnsliga ansträngningar skulle misslyckas, såvida de inte vägledades av Guds hand. Vad var dessa kungar och prinsar, härskare i rika hus och köpmän med sina skatter formade av guld? Ingenting, utom självsäkra men förlorade själar på en ensam planet långt borta från sina hem, och sina försök att hitta kartan och vägbeskrivningen på den väg som leder tillbaka till den dimmiga, sedan länge glömda, punkten av deras begynnelse. Men nu, tänkte Enos, så är den kartan på väg! För naturligtvis pekade tecknen på den nära förestående ankomsten av Messias! Han skulle ha med sig ett nytt avtal, en ny undervisning från Herren, och människorna skulle äntligen få veta vilka de är och varifrån de kommer och hur de skall återvända.

Enos grubblade över hur Messias skulle komma. Som präst? Kanske kung, likt den strålände David? Skulle Han leda Ljusets Söner i krig mot Mörkrets Söner och tillintetgöra det herodianska och hedniska styret i Rom och etablera Guds överhöghet ännu en gång i Israel? Skulle Han vara en lärare som kunde upplysa Ljusets Söner angående tidsåldrarnas mysterier? Hur som helst, så måste de vara förberedda på alla möjligheter. Skrifterna verkade att peka på två Messias, en präst, som Aron och en kung, som David. Enos skälvde vid tanken på den enorma mängd arbete och förberedelser som måste göras. Händer och kropp utförde mekaniskt andaktsritualen, men hans sinne rusade iväg till dagar och veckor som låg framåt i tiden. Hans kropp och själ, vilka han för bara några timmar sedan hade betraktat som utslitna och försvagade, flödade nu av förnyad styrka och liv. Han tittade ner igen på Phinehas och tänkte: "Och vilken roll kommer hans barn att spela i allt detta?"

KAPITEL 3

ENOS fångade Phinehas blick när han ledde processionen ut ur templet och med en omärklig rörelse på huvudet, bad han honom att följa efter. Phinehas viskade några ord till Elkatma och gick sedan ned till Tempelts nedre plan genom matsalen och mötte Enos i den långa mittgången.

”Du ser ut att må bra idag,” sa han skämtsamt till Enos. ”En sömnlös natt verkar att ha gjort dig gott.”

”En sömnlös natt som återställer en människas sinnelag gör gott för varje själ,” svarade Enos. Han vände sig till Judas och Mattias. ”Jag kommer att hålla ett möte i biblioteket så snart som möjligt. Judas, kan du informera de skriftlärde att jag skulle vilja använda biblioteket nu på morgonen och kan du hjälpa dem att flytta sina arbeten till ett av de andra rummen? Om Zermada är där, var snäll och be henne att stanna kvar, och Mattias, kan du be Shalmar och Philo att vara med och även våra tre bröder från fjärran länder?”

De två prästerna nickade och skyndade sig iväg, förundrade över Enos förvandling. Under flera veckor hade han varit trög och förtvivlad, nästan ovillig att fatta beslut och utfärda order, som om han hade förlorat hela sitt självförtroende och sin förmåga att göra så. Idag var han full av energi och hade en min av smittande iver.

Enos och Phinehas fortsatte längs korridoren. ”Zermada är en syrisk-fenicisk kvinna,” sade Enos. ”Hon är en begåvad astrolog och har till stor del studerat hos de vise männen i det avlägsna Österlandet. Hon är profetissa och tyder även drömmar och hennes kunskap och skarpsinne har varit ovärderlig för oss när det gäller att besluta om de nödvändiga villkoren för Messias ankomst. Hon kommer ofta till Karmel för att rådslå med oss och jämföra Österlandets kunskap med de slutsatser som vi har dragit. Eftersom hon är en syrisk-fenicisk kvinna, kan hon röra sig fritt genom landet utan att bli hindrad av romarna.”

De hade nått spiraltrappan och Enos gjorde tecken åt Phinehas. ”Kom och hjälp mig ur denna klädnad, Phinehas.” Phinehas blev förvånad. Mycket få lekmän blev inbjudna till de privata övre rummen i templet. Han tvekade först och följde sedan Enos uppför trappan. Enos rum var stort men sparsamt möblerat. En avlång säng, som såg obekvämt ut, stack fram från ena kortväggen, med ett litet grovt tillyxat bord bredvid, som

var belamrat med ljusstumpar och en massa besynnerliga pergament. Ett långt, grovhugget bord som sträckte sig mellan två fönster vid den södra väggen var fullbelamrat med rullar, bläckhorn och oanvända pergamentrullar. Den enkla trästolen såg hård och föga inbjudande ut. Enos mycket få klädesplagg hängde på krokar och golvet var bart, inte ens med någon liten matta vid sängen för att hindra fötterna från att bli kalla under de kyliga vintermånaderna. Phinehas undertryckte en rysning inför en sådan enkelhet. Även Elkatma och jag, fattiga som vi är, har ett större välstånd än det här, tänkte han. Han hjälpte Enos att få av sig den omsorgsfullt gjorda ämbetsdräkten och blev ännu mer förvånad när Enos sade: ”Jag vill att du tar hand om de heliga böckerna under mötet. Phinehas, följ med mig så tvättar vi händerna i renandets vatten.”

De gick ut genom den ingång som ledde till tvättkaret av mässing. Det var en stor, cirkelformad bunke fylld med vatten som välsignats av prästerna. På den nedre delen av bunken fanns två kranliknande tappar, genom vilka vattnet rann ner i en stor, tefatsliknande piedestal, därför att regeln krävde att händerna måste tvättas i rent, rinnande vatten. Phinehas blev förlägen över att bli så ovanligt ärad som att ta del i den ritual, som i Jerusalems tempel bara var reserverad för prästerna. Esséerna trodde att alla Ljusets Söner var präster i Guds ögon, även om de inte utförde de prästerliga sysslorna i templet. Varje helgon kallades i ett speciellt syfte, vare sig det gällde giftermål eller föräldraskap, plöjning av jorden, healing eller varje annan befattning, men det huvudsakliga syftet var att vara präst och sprida Herrens Ord. Phinehas visste allt om detta, men han kände sig fortfarande utanför genom att delta i ritualen, särskilt när Judas, Mattias och Philo förenade sig med dem.

Philo var broderskapets registrator. Det var hans plikt att hålla reda på alla medlemmars härstamning och att skriva ned de utvaldas samtliga visioner, drömmar, botanden och undersökningar. Han var liten, finlemmad och något yngre än Enos och Phinehas. Dyster och sträng instruerade han människor i hur de enligt lagen skulle sköta, så väl sitt materiella som sitt andliga liv, och klagade när han såg att de skrattade och trivdes med denna vistelse på jorden, därför att han betraktade ett sådant uppförande som lättsinnigt och opassande för Ljusets Söner. Han fungerade som tillsyningsman för de skriftlärda och höll dem i arbete även i den avspända atmosfären under sommaren. Han hade kastat en förvånad blick, som om han undrade över vad en bonde hade där att göra, och dessutom utföra den heliga ritualen, men ignorerade honom sedan när han sakta och pedantiskt tvättade händerna.

Judas och Mattias var åtminstone 10–15 år yngre. Judas var av medellängd och välgödd. Han var lugn och vänlig, med en okynnig glimt

i ögonen. Han gick omkring med ett ständigt småleende på läpparna som inbjöd till pikar om den stora, perfekt runda, skalliga fläcken mitt på hjässan. Han var omtyckt av munkarna, särskilt de yngre, som fann honom ivrig att hjälpa dem i att anpassa sig till livets stränga och klostertlika väg. Han log åt Phinehas och hälsade godmorgon och verkade inte det minsta förvånad över hans närvaro. Phinehas återgäldade leendet och undrade om Judas någonsin blev förvånad.

Så var det däremot inte med Mattias. Han var i ett ständigt tillstånd av oro. Lång, tunn och alltid i rörelse med en röst som lät gäll, statisk och gnällande i andras öron. Helskägget var styvt, stripigt och såg ut som om det tänkte flyga iväg från ansiktet i ett anfall av nervositet. Ögonen ilade från den ena till den andra och han tittade hastigt på Phinehas med en kombination av fruktan och irritation. Allt som avvek från rutinen upprörde Mattias. Hans fantastiska hjärna arkiverade varje form av information som den någonsin mottagit, och Phinehas kunde se hur han ursinnigt letade i detta magasin efter en ledtråd till varför Phinehas var där. Kanske just på grund av sitt excentriska sätt, var Mattias omtyckt av alla. Enos kallade honom för sitt vandrande bibliotek och erkände att han inte visste hur han skulle klara sig utan honom.

De avslutade tvättritualen och gick ner för trappan. Alla som hade blivit kallade till biblioteket hade anlänt och satt placerade enligt rangordning. Enos lyfte armarna och sträckte ut händerna i en bön av tacksägelse. Han bönföll Herren om att sända Sin ande mitt ibland dem, för att inspirera dem till sanning, att öppna deras sinnen och hjärtan till att förstå, att öppna deras ögon för att se och deras öron för att höra Herrens underbara arbete. Enos sänkte armarna och de mediterade under tystnad tills han öppnade mötet med den traditionella hälsningen.

”Frid vare med er. Jag har fört er hit denna morgon så att vi kan rådgöra tillsammans och förena vår kunskap och visdom för att lära oss att förstå Herrens vilja. Från forntida dagar har våra förfäder bevarat nedteckningar om Guds förbindelse med människorna på jorden och alla Hans besök och uppenbarelser för Ljusets Barn. Vid gryningens inbrott kan man i varje judisk familj höra ropet: ’Hör oh Israel. Herren din Gud är den ende’. För Mörkrets Söner menas med ’Israel’ bara dem som är av hebreiskt blod och som tror på judendomen, men vi i broderskapet vet, genom Guds barmhärtiga uppenbarelse, att ’Israel’ hänvisar till alla Guds söner, själar som är kallade att manifesteras Guds vilja i den köttsliga världen på jorden, och jag tror att, genom försynens hand, många av de olika troslärorna och nationerna finns representerade här på berget Karmel idag. Vi vet att Gud delger Sin kunskap och visdom till alla sådana olika sekter och människor, och under många tidsåldrar har det

varit broderskapets mål och syfte, att sammanställa de uppenbarelser som givits av Herren till alla Guds Söner som vistas på jorden och alltså lär av Hans gudomliga vilja. Var och en av er har en speciell gåva och kunskap som jag nu ber er om att dela med er av till alla de andra, så att vi kan inse betydelsen och sanningen av Guds ord. Under många generationer har den huvudsakliga funktionen för broderskapet varit, att tolka tecken och omen från Herren, för att manifesteras de nödvändiga förutsättningarna för att den utlovade Messias skall kunna komma ner till jorden. Det är därför som vi är samlade här idag, för att granska tecknen från det förflutna och försöka urskilja de tecken som kommer, för min ande säger mig, att Herrens Dag sannerligen nalkas och att det finns mycket att göra, många förberedelser, så att den Högste inte finner sina väktare sovande vid porten. Vår broder Phinehas från Kana har berättat en historia för mig, som mitt hjärta förnimmer som ett tecken från den Högste. Efter det att jag hört Phinehas berättelse om nyligen inträffade händelser i Kana, jublade min ande och jag tillbringade nattens återstående timmar här i biblioteket och studerade än en gång profeternas ord och läste och läste igen om tecken och himlarnas järtecken. Och när jag läste, växte min upphetsning och övertygelse, timme för timme. Det här var verkligen ett mycket betydelsefullt tecken.”

Ett lågt mummel for genom rummet vid de sista upphetsande orden. De tittade undrande på Phinehas, som rodnade över att vara utvald.

”Önskar någon att tala nu?” undrade Enos.

För ett ögonblick var det alldeles stilla i rummet, men sedan reste sig den svarthyade mannen från Etiopien. Han bugade sig för Enos och de andra. Han talade med mjuk och fyllig röst och uttalade de främmande hebreiska orden långsamt och omsorgsfullt.

”Mitt folk känner också att en betydelsefull tid är nära för handen. Vi räknar ut tidernas tal och utläser från våra forntida ord om äldre tider och drar den slutsatsen, att jorden rör sig snabbt in i en ny tidsålder. På min resa till ert land, fann jag skydd för väder och vind hos många av våra bröder, både i kloster och byläger, och även de själar, som brukar jorden och vaktar sin boskap och som inte vet så mycket om stjärnornas rörelser eller de mysterier som nedskrivits av de äldre, känner också en spänning i luften. De tillstår också att de känner en förändring, en odefinierbar ande som rör sig tvärs över jordens yta.”

De andra nickade instämmande när han satte sig ner och egyptiern reste sig upp. ”Mitt folk instämmer med denna värdering. Vi känner också utav upphetsningen inom människornas själar. Mitt land besitter tidsåldrars visdom, som finns bevarad i den Stora Pyramiden, den nyckel som bara är känd av broderskapet. Vi studerar jordens faser och

rörelser i förbindelse med människans historia och genom att jämföra sinnesstämningen i nuvarande tid med de tecken och symboler som finns i den Stora Pyramiden, har vi dragit slutsatsen att tiden närmar sig när en Stor Invigd kan väntas till människornas värld. Mitt folk har börjat att förbereda sig för undervisningen och invigningen av Den Ende, som kommer att bli Mästarnas Mästare.”

Enos flätade samman fingrarna över bröstet och gungade fram och tillbaka på hälarna. ”Min själ känner sig uppbyggd av era ord, mina bröder, och det ger kraft till min övertygelse i betraktande av de händelser, som har ägt rum i Kana. Innan vi fortsätter, låt mig be Phinehas att upplysa er beträffande denna sak och kanske kommer hans historia att bekräfta era slutsatser.”

Phinehas reste sig stapplande upp. Händerna darrade och små svett-pärlor visade sig på pannan. Han hade aldrig talat vid ett formellt möte inför så framstående män som var församlade här och han var oerhört nervös. Han bad en tyst bön om hjälp och stammade ett tack till Enos som gett honom äran och började sen tvekande att berätta historien om Anna från Kana. De andra lutade sig framåt på bänkarna och försökte ivrigt att fånga varje ord, och ett tydligt och hörbart andetag hördes, när Phinehas berättade att den havande Anna inte hade varit med, eller haft någon trolovad man. När han talade, tycktes en känsla av sanning och rättfärdighet flöda genom Phinehas och rösten steg i styrka och övertygelse. Han berättade historien med en klarhet och enkelhet och Enos var fylld av stolthet över sin gamle vän. Phinehas avslutade historien med sin egen upplevelse när han hade talat med främmande tungomål, och satte sig sedan ned. Hans åhörare satt först i en bedövande tystnad och stirrade ömsom på honom och ömsom på Enos och sedan började plötsligt alla att tala på en gång, något som var helt otänkbart inom de annars så strikt ordnade föreskrifterna som gällde hos esséerna.

Enos höjde handen tillrättavisande för att få tystnad.

”Jag förstår er häpnad och oro och inser att det är mycket som vi måste fundera på här, eftersom jag själv kände likadant, när jag hörde den här berättelsen igår kväll. Klockan är snart fem, så jag föreslår att vi går till våra bad och morgonmål och begrundar det här stillsamt i våra sinnen och samlar våra tankar innan vi tar en diskussion om saken. Låt oss be Gud att han vägleder våra tankar och leder oss på sanningens stig, så att vi, när vi återupptar mötet, kan rådgöra tillsammans på ett omtänksamt och välordnat sätt.”

Philo hörde inte Enos bön. Hans tankar rusade iväg och han var ursinnig över att Enos bara kunde tillåta sig att duperas av en bondlurk och en kvinna, som tydligen gjorde ett fåfängt försök att dölja sin synd.

Han skämdes över att sådant simpelt nonsens och strunt skulle behöva presenteras för deras framstående bröder från Österlandet, som en sak av stor betydelse. De skulle tro att alla i Karmel var lika dumma och okunniga som denna bonde från Kana och att deras älskade ledare inte var mer än en darrande gammal dumbom, som i sin desperata senilitet, grep efter varje halmstrå som tydde på en kommande Messias.

Zermada fångade Shalmars blick och höjde ögonbrynen med en frågande förvåning. Shalmar svarade med en obetydlig axelryckning och önskade att han kunde diskutera denna vändning av händelserna med henne innan morgonmålet, men han måste hörsamma Enos begäran om ett tyst begrundande och vänta tills efter kvällsbönen för att kunna tala med henne ensam.

Mattias drog sig nervöst i tummarna och plågades inför utsikten av den villervalla som detta kunde orsaka bland bröderna. Bara tanken på allt resonering och heta diskussioner fick magsåret att svida och smaken av bitterhet steg i halsen. Han önskade att de aldrig hade hört talas om denna Anna och hennes skrikande barn, eller om Phinehas från Kana. Hade inte denne man redan orsakat tillräckligt med bekymmer genom sina visioner och särskilt den med barnet? Han längtade bara efter frid och ordning, men nu skulle Enos säkert fråga honom om hans åsikt och vad skulle han då säga? Allt han kunde göra var att be om, att han inte skulle bli ombedd att tala, förrän han kunde se åt vilket håll vinden blåste, för att vara den ende oliktankande rösten var otänkbart för honom, även om det var så han tänkte, och att vara den ende som höll med Enos skulle vara lika motbjudande. Nåja, han måste nog vänta och se.

Judas var den ende som tog berättelsen med ro. Han böjde huvudet under Enos bön och ett förvirrat leende spelade på hans läppar. "Varför inte?" tänkte han. Helt enkelt därför att han inte kände till någon kvinna som blivit havande utan hjälp av en man, med det betydde inte att det inte kunde hända! Visade sig inte Melkisedek på jorden utan mor eller far och var inte alla ting möjliga för Herren? Han tittade sig runt omkring i rummet och noterade de otyglade känslorna i varje ansikte, tills blicken kom att vila på Enos. Han tittade på honom med tillgivenhet och tänkte igen, "varför inte!" Judas hade sett den håglöshet och förtvivlan som Enos hade drabbats av under de senaste månaderna och tänkte, att om någonting kunde lindra hans vanda, då var det inte Djävulens verk. Han dolde ett skrockande vid tanken på vad som skulle hända när dessa nyheter tog sina mystiska vägar från läger till läger, för ingenting förblev dolt alltför länge för deras bröder i städerna. Surret av viskande skvaller skulle bli ljudligare än Herrens egen bikupa! "Jag

har en känsla av”, tänkte han, ”att vårt ordnade och begrundande sätt att leva, håller på att nå sitt slut, särskilt om det här är sant. Och om det visar sig vara ett spratt – än sen då!” Åtminstone under en viss tid så skulle bröderna tvingas till handling och tiden skulle visa om det kom från Gud eller inte.

När bönen var avslutad, skyndade de sig till badet och bytte om till rena, vita klädnader inför morgonmålet. Tempelområdet var öde, för sommargästerna hade redan samlats i sin gemensamma matsal i en av byggnaderna nedanför templet. Förr i tiden, när många av de utvalda hade kommit till Karmel under sommaren, hade de ätit vid sina räلت, men nu, när den politiska atmosfären blivit så tryckande, så var det få familjer som vågade sig till det Heliga Berget och dessutom fanns det de som åt tillsammans med de studerande. Munkarna hade redan intagit sina platser i tempelhallen och de andra skyndade in. Enos läste välsignelsen över vinet och bröt brödet. Morgonmålet bestod bara av en skål mat som de yngre invigda serverade. En munk läste ur de heliga skrifterna medan en annan stod bredvid honom och förklarade ordens dolda betydelse.

Munkarna kände spänningen i luften och märkte att den vanligtvis så dämpade måltiden hastigt slukades och sedan följde en bön. De visste inte vad som hade hänt i biblioteket, men vad det än var, så måste det ha varit explosivt. De tittade nyfiket på Phinehas, därför att det var ytterst inkorrekt av en gäst att närvara vid morgonmålet. De gissade att vad som än hade hänt, så hade det mycket att göra med denna enkla bonde från Kana.

Josef från Nasaret undrade också. Han kom ihåg det långa, blonda flickebarnets leende dagen innan och vilken sensation hennes födelse hade orsakat åtta år tidigare. Hennes födelse hade splittrat broderskapet i två oeniga läger, ett som trodde på Phinehas berättelse om hans vision och det andra som skrattade åt de sjukliga fantasierna hos en gammal man. Kanske flickan hade visat ovanliga egenskaper och sällsamma gåvor, och nu måste ledarna bestämma sig för sin ståndpunkt beträffande flickan. Enligt barnets far hade ängeln profeterat att flickan skulle bli en ledare för sitt folk och en stor lärare. Josef log och undrade hur broderskapet skulle acceptera en kvinna som ledare, särskilt i dessa dagar, när kvinnor nästan betraktades som orena och inte mycket mer än sina mäns och fäders egendomar. Man hade hört hur kvinnorna skämtsamt kallade Jerusalemets präster för de ”blödande fariseerna”, därför att de, när de mötte en kvinna på gatan, vände sina ansikten mot muren så snabbt så att blodet började att rinna från deras näsor. Kvinnorna i broderskapet behandlades mycket bättre, för esséerna visste att själen inte hade

något kön, men det fanns de som fortfarande trodde att det bara var en underlägsen själ som valde att inkarnera i en kvinnlig kropp. Men för egen del, så trodde Josef att han inte skulle ha något att invända mot en kvinnlig ledare. Han tänkte med ömhet på sin vänliga moder, Gud välsigne hennes hädangångna själ, och han kunde känna i sitt hjärta, att han inte hade några som helst invändningar mot det hela.

Efter måltiden och ritualen med att tvätta händerna, stod Enos åter i centrum för det lilla sällskapet i biblioteket. ”Jag hoppas att ni har haft tid att något begrunda morgonens händelser,” sa han. ”Kan du, Shalmar, vara den förste att dela dina tankar med oss?”

Shalmar tvekade för ett ögonblick, inte alls så säker på vad han tyckte. ”Jag studerar trosläror och religioner hos alla människor på jorden och fastän jag inte kan hitta någon motsvarighet till en sådan avlelse i judarnas tro, så finns det legender om liknande händelser i andra trosläror.” Han nickade till den hinduiska mannen. ”Det sägs att den store profeten Buddha Gautamas mor inte hade varit tillsammans med sin man under 18 månader innan han föddes. I skrifterna av Zend och Zoroaster berättas det om en jungfru som föder ett barn, och även i grekernas och romarnas komplexa pantheon kan man naturligtvis hitta bevis på liknande fall. Medan vi anser deras gudar som myter, så inser vi att det finns ett uns av Guds sanning i allt. I vår egen lag har jag inte hittat något liknande bevis, fastän vi är medvetna om själens tvåsamhet, dess positiva och negativa, aggressiva och passiva, så väl som manliga och kvinnliga utmärkande drag. Jag vill också påminna om den forntida traditionen angående skapelsens begynnelse, när själen kunde besitta de materiella kropparna på alla sätt och vis och hade förmågan att använda sin inverkan för att förändra utseendet på denna kropp, men för ögonblicket kan jag inte dra några slutsatser.”

Alla smålog åt Shalmars klena utspel och han tillade: ”Det kan vara sant inom möjlighetens ram, men jag känner att vi måste gå vidare med en utomordentlig varsamhet, så att vi inte faller i djävulens fälla.”

Hindun bad om tillåtelse att tala. ”Det som Shalmar säger är sant. Där finns den traditionella berättelsen om Buddhas ovanliga ”historia och idén om en jungfrufödelse är inte okänd i människornas värld, men den är visserligen inte en vanligtvis accepterad sanning. Jag känner också att vi måste fortsätta med varsamhet, men vi måste gå vidare.”

Enos tackade honom och frågade. ”Är vi ense om att det finns tillräckligt med bevis för att fortsätta? Jag vill gärna höra om det finns någon med en avvikande mening.”

Philo reste sig utan att vänta på tillåtelse från Enos. Rösten darrade och ansiktet var blossande rött av vrede. ”Jag måste reservera mig! Jag

tycker att detta är dåraktigt, en stötesten som blivit utlagd av Djävulen! En kvinna som får barn utan mannens säd är otänkbart och en förolämpning mot Herren, vår Gud. Vi vacklar på branten till en allvarlig synd, om vi över huvud taget sätter någon tilltro till en sådan tarvlig affär, och om dessa nyheter läcker ut i lägren, som många händelser på Berget har för vana att göra, så förutser jag en epidemi av lättfärdighet bland kvinnorna, som sedan kan påstå att frukterna av deras synder berodde på att en ängel från den Högste besökte dem. Jag tycker att det gränsar till hädelse!”

De andra mottog hans utbrott med en pinsam tystnad, och tvivel började att växa, tills Judas långsamt reste sig upp och betraktade dem alla med sitt avväpnande leende. Enos drog ett djupt andetag och tackade tyst Gud för denne vänlige man, som stod bredvid honom. Judas misslyckades aldrig i sin förmåga att lindra uppbyggande fjädrar och komma över alla svårigheter. Han kramade Philos axel i en broderlig gest. ”Tack, broder Philo. Gud är i sin barmhärtighet verkligen god när Han sänder till oss en själ som du. Vi svaga lerkärl tillåter oss själva ibland att dras iväg till höjderna av dåraktighet genom våra ivriga önskningsar och då har vi stort behov av en sådan person, som kan föra oss tillbaka till jorden, så att vi kan undersöka beviset med sinnen som är fria från känslor.”

Philo rodnade under dessa höga lovord och vreden försvann från ögonen. Judas gnuggade händerna, som för att smaka på det arbete som låg framför honom och sade entusiastiskt: ”Nå! Låt oss nu gå vidare under ordnade former och se efter vilka bevis vi har att tillgå.” De andra skrattade och lutade sig tillbaka på sina platser och spänningen i rummet försvann. ”Jag tror att vi först av allt borde diskutera det här om Anna från Kana och se om vi kan hitta något bevis på slughet och list från vår syster. Enos, kan du eller Phinehas berätta för oss vad ni vet om Anna?”

Enos tittade på Phinehas, som gjorde en gest mot honom att tala. De satt alla vid ett stort bord som var placerat mitt i rummet och solen strömmade genom de högt välvda fönstren. Enos reste sig inte. Han beslöt att bevara den nu avslappade atmosfären och hålla mötet så enkelt som möjligt. Han talade lätt och otvunget, som om han talade om någonting som inte var mer uppseendeväckande än dagens hetta.

”Jag känner Anna mycket väl, ”började han. ”Före Joakims död, tillbringade de nästan varje sommar hos oss på berget Karmel. Joakim var en utomordentlig trädgårdsmästare, fast han fick sitt levebröd i Kana genom sina hjordar. Det är, till stor del, på grund av hans ansträngningar som vi nu har våra härliga trädgårdar och den skönhet som omger vårt

älskade tempel. Anna är den mest kärleksfulla och helgonlika av själar. Hon är ledare för kvinnorna i broderskapet och är ständigt eftersökt för sina kloka råd. Familjen levde anspråkslöst i Kana, trots att Joakim ägde en ytterligt stor hjord, men det mesta av hans förtjänst fann sin väg till de fattigas fickor eller till vår tempelskatt. Deras frikostighet med världsliga saker, tid och arbete var oöverträffad av någon annan.”

”Anna och Joakim har tre barn. Den äldste, Sebedeus, är gift och bor utanför Jerusalems stadsmurar. Han är grosshandlare och yrkesfiskare, och äger en mindre flotta, som seglar på Galileiska sjön, och han har ett antal medhjälpare på marknadsplatserna i Jerusalem. Översteprästens palats och fästningen Antonia tillhör hans kundkrets, så ni kan se att hans företag är mycket stort och lönande. Sebedeus ordnar arbete åt många människor och är en generös och rättvis arbetsgivare. Han är förmögen och högt respekterad hos den styrande klassen i Jerusalem. Han är inte aktiv medlem i broderskapet, för hans hustru, Salome, kommer från en prästerlig familj hos leviterna, så därför har en viss oenighet uppstått där. Annas äldsta dotter, Maria Josie, som helt enkelt kallas för Josie, är gift med Markus, son till Cleopas från Jerusalem, en annan inflytelserik och välkänd familj. Den yngsta dottern, Salone, är bara en ung flicka och är fortfarande hos sin mor.”

”Anna och Salone bor i Kana tillsammans med Annas syster Ismeria. Detta beror inte på någon själviskhet eller brist på vänlighet från vare sig Sebedeus eller Josies sida, utan det var Anna som inte ville lämna sitt älskade Galiléen för att leva i stadens hetta och larm. Hon och hennes syster har dessutom alltid stått särskilt nära varandra och eftersom Ismeria är änka nu, så verkade det naturligt att Anna och Salone skulle bli medlemmar i familjen. Ismeria har två döttrar – Maria, som föddes kort före sin faders död för fyra år sedan, som den slutliga manifestationen av kärlek i detta äktenskap, samt Elisabet. Jag tror att några av er känner henne, sedan hon besökte vår skola här på berget Karmel.” De andra prästerna och Philo nickade. ”Elisabet har gift sig med Sakarias, son till Berachiah, som är präst i Abijah-distriktet i Jerusalemtemplet. Han ansluter sig inte till våra lärosatser, men är en god och from själ som inte har något att invända mot sin hustrus inställning och han tillåter henne att resa till Karmel för att delta i våra fester. Han har sitt hus i Ain Karim, en by i Judeens berg, för att skydda Elisabet från alla former av smälek som hon kan få utstå från de andra prästernas fruar i Jerusalem, på grund av hennes tro.” Enos lutade sig tillbaka och drog fingrarna genom håret.

”Det finns ytterligare saker som jag kan berätta för er beträffande Anna, så långt som fakta anger. Jag tror att hon är fullständigt sannings-

enlig och att hon skulle kunna begå en synd mot Gud är otänkbart. Om Anna skulle begått en synd av orenhet, då tror jag, utan tvivel, att hon skulle bekänna denna synd och göra en offentlig avbön, men hon skulle aldrig häda genom att med berätt mod hitta på en historia om en ängels besök och att barnet avlats utan mannens säd!”

Samtliga i rummet var tysta under några minuter – var och en försjunken i sina egna tankar. Sedan talade Phinehas. ”Allt som Enos berättat är sant. Jag har varit granne med Anna i hela mitt liv och jag håller helhjärtat med Enos, vad det gäller renheten i hennes karaktär. Även Mörkrets Söner, som bor i Kana, gör inte någonting för att orsaka henne svårigheter, fast naturligtvis så tror de att hon har begått en allvarlig synd.”

Judas sade: ”Jag har samma åsikt som Enos och Phinehas, för jag känner också Anna mycket väl. Och trots att jag inte säger att allt det Anna säger skulle ha hänt, så vet jag i mitt hjärta, att detta inte är något övervägt bedrägeri från hennes sida. Hon kan vara djävulens offer, men hon skulle aldrig medvetet begå ett svek.”

Egyptiern reste sig och gick fram till fönstret. Han stirrade för ett ögonblick på skönheten i naturen där ute och vände sig sedan om och sade: ”Det finns mysterier som är långt bortom människans fattningsförmåga. Vi människor av stoft kan inte göra så mycket mer än att söka, forska och be till Skaparen om upplysning, så långt som vårt vakna förstånd kan acceptera. Allt är möjligt för Universums Konung. Mitt råd är att söka, grundligt undersöka och försöka att skönja Guds hjärta.” Han bugade sig för Philo: ”Vår broder Philo har rätt all tillråda försiktighet, men jag har en känsla av att vi måste lita på Herrens kärlek och deltagande, för om vi fortsätter i hjärtats och ändamålets enhet, så är jag övertygad om att den Ende Guden kommer att överblicka handlingen och tänk bara på för vilket syfte den begicks.”

Mattias hade varit tyst under hela mötet. Han hade vridit sig av vända på sin plats och trott att han skulle dö under Philos våldsamma utbrott. Han såg att de var överens nu, åtminstone beträffande frågan om att fullfölja denna sak eller inte, så han kände att det var ofarligt att tala, nu när även Philo verkade blickad och villig att gå vidare. ”Jag instämmer, jag instämmer,” sade han med sin höga, gälla röst. ”Jag tycker absolut att vi bör fortsätta, men kom ihåg att det är ett sökande och att vi inte alla är beredda att bestyrka att det är sant. Absolut.”

Enos dolde ett leende och försökte att se djupt imponerad ut av det Mattias hade att säga. Han hade lagt märke till den unga prästens intensiva känsla av obehag under dagen och tyckte synd om den stackars själen, som helt enkelt inte vågade uttrycka sina egna åsikter av rädsla

för att han själv kunde komma i konflikt med någon annan. ”Tack Mattias. Du har som vanligt absolut rätt. Vi har suttit här under många timmar. Jag, för min del, har blivit stel i mina gamla leder. Jag föreslår att vi tar några minuters paus, friskar upp oss med en promenad, och sedan återupptar mötet.”

Phinehas var den siste som återvände till biblioteket och hittade sin plats vid bordet. Det hade varit en lång och tröttande dag för honom. Han var en man som brukade vara i rörelse, van att tillbringa dagarna med att arbeta med händerna, bruka sina små åkrar och vakta sin magra hjord. Han var inte van vid att sitta inomhus i flera timmar utan längtade efter solens värme på sin rygg och känslan av att ha en hacka eller slaga i händerna. Han tänkte på Judit och undrade hur hon anpassade sig under sin första dag på berget Karmel och han längtade efter att få prata med Elkatma. Han hade tänkt fråga Enos om han kunde få slippa att delta då mötet fortsatte, men när han tänkte efter insåg han att Enos, som kände honom så väl, skulle ha sagt något om han inte behövde honom.

Philo och Mattias skyndade sig att samla ihop bläckhorn, gåspennor och nya pergamentrullar, för Enos hade bett om att man skulle nedteckna förhandlingarna. När alla var klara, bad Enos att Zermada skulle visa och berätta för dem om alla de astrologiska tecken som kunde peka på den nära förestående ankomsten av Messias.

Phinehas visste ingenting om astrologi och kunde inte följa de underliga ord som Zermada använde. Hon förklarade hur vissa händelser brukade återkomma i cykler och sedan började hon ett långt föredrag om stjärnornas positioner, de som står i de gudomliga vägarna mellan Universum och de som finns utanför sfärerna, vilket ändå inte gjorde någon skillnad för Phinehas. Zermada förklarade om polstjärnans position, när den rörde sig i förhållande till molnen i öster och hur detta var ett tecken på att en ny tidsålder närmade sig, vilken hon kallade för ”fiskarnas tidsålder”, vars symbol skulle vara en fisk. Åt detta log Phinehas i sitt inre. Skulle den älskade fisken då vara tecknet för den Store Messias? Enligt Zermada, så skulle denna tidsålder börja om cirka 10–15 år. Åh, tänkte Phinehas, jag är en gammal man och vill inte se den nya tidsåldern i denna värld. Sedan tänkte han på Judit. Om tio år skulle hon vara en ung kvinna på 18 år. Han undrade vilken roll hon skulle spela i dramat, hur det skulle utvecklas och önskade längtansfullt att han kunde vara med henne. Han tittade sig omkring i rummet, såg det spända intresset i de andras ansikten och ångrade för ett ögonblick, att han inte var en mera lärd man, så att han bättre kunde förstå, vad det hela betydde. Han kunde förstå att det var av stor betydelse, för även Judas, som ständigt var lugn, verkade skakad.

Etiopiern gav en lång redogörelse i numerologi, som Phinehas förstod mycket mindre av än astrologi. Rummet var mycket varmt och bara en lätt bris rörde den sena eftermiddagsluften. Phinehas började att bli tung i ögonen och fick kämpa mot sömnen. Han visste att det var en allvarlig kränkning mot regeln, att somna under ett sammanträde. Varje munk som gjorde så berövades på 1/4 av sin matranson och utestängdes från den heliga måltiden i 30 dagar. Phinehas visste inte om denna speciella regel skulle tillämpas på honom, eftersom han inte var en invigd munk, men vanäran och förlägenheten av en sådan handling skulle var straff nog.

När Shalmar och Judas diskuterade de Heliga Skrifterna, så blev Phinehas pigg igen. Här fanns äntligen ett ämne som han kände till lika bra som någon annan och därför kunde han följa samtalet med lätthet. De sökte efter profeternas ord, vars dolda betydelse kunde hänföra sig till denna dag och tidsålder och Phinehas blev mer och mer upphetsad, eftersom skrifterna verkade tala om hans egen generation. De hade rullen om profeten Jesaja framför sig och när Judas läste orden, så avslöjade Shalmar deras möjliga samband med denna generation.

”Ert land blir ödelagt och era städer står i ljusan låga och främlingar uppslukar ert land framför era ögon.”²

Shalmar förklarade: ”Detta kan hänvisa till hungersnöden för fyra år sedan och elden till solens brinnande hetta, som ödelade grödan och landets hjordar. Främlingarna är romarna, som pressat fram så orimliga skatter att folket inte kan betala och sedan konfiskerat vårt land och delat det mellan sina vänner och anhängare.”

”Era prinsar är rebeller och tjuvars kamrater, där var och en älskar att få mutor och tittar efter gåvor.”³

”Prinsarna är Jerusalems präster, som uppmuntrar romarna, och som plundrar de fattigas fickor och säljer förlåtelse och frälsning till dem som har råd att betala för dem.”

”I de dagar som kommer, skall Herrens hus på berget upprättas som det högsta av bergen och höjas ovanför bergen. Alla nationer skall strömma till det.”⁴

”Detta kan hänvisa till broderskapet och berget Karmel, dit alla nationer kommer för att lära sig Guds hjärta.” ”Mitt folk, ett spädbarn i vapen kommer att bli deras förtryckare, och kvinnor kommer att styra dem.”⁵

”Kanske hänvisar detta till Annas barn, Maria, och till Judit, dotter till Phinehas, som blev profeterad av en ängel att hon skulle bli en ledare för sitt folk.”

När Phinehas hörde detta, kände han sig svag och andades tungt.

2= Jes 1:7

3= Jes 1:23

4= Jes 2:2

5= Jes 3:12

En känsla av onda aningar välldes över honom. Han tänkte på de förföljelser som broderskapet fick utstå från Herodes och ledarna i Jerusalems tempel och hans hjärta drog ihop sig av fruktan. Om Judit blev ledare för broderskapet, då skulle det bli hon som måste utstå plågor och missförhållanden, det som Enos hade blivit utsatt för under årens lopp. Trots att Karmel numera betraktades som en del av Fenicien och alltså stod under romerskt styre, så säkrade det inte hennes trygghet från fariséernas angrepp. Romarna blandade sig sällan i judarnas religiösa affärer, men fariseerna utövade stor kontroll över massorna och romarna var benägna att blidka dem genom att lyssna på deras klagan, även om de gjorde svaga försök att utföra deras gnällande krav. Även om Messias skulle komma i Davids namn för att återupprätta ett Israel som bara skulle styras av Gud, så skulle det bli uppror och krig, och Judit som ledare för broderskapet, skulle bli den första som fick utstå vedergällningen. Romarna skulle aldrig gå med på ett uppror, och deras svärd var snabba och mäktiga till hämnd. De var kända för sin rättvisa, ja, men också för sin grymhet när det handlade om uppror. Phinehas skakade vid blotta tanken på att hans barn skulle kunna komma i händerna på otrogna romare.

Resten av samtalet surrade genom Phinehas öron likt binas brummande, och han hörde ingenting förutom dunkandet av sitt eget hjärta, tills han plötsligt hörde sitt namn ropas vilket tvingade honom att ta sig ut ur sitt kaotiska drömmeri och stirra på Enos, som tittade underligt på honom. För ett ögonblick undrade han varför men insåg sedan att Enos måste ha frågat honom om något. ”Jag är ledsen, men jag satt i andra tankar,” stammade han förvirrat.

”Vi undrar, Phinehas, om du kommer ihåg hur vädret var, den dagen, när ängeln besökte dig på fälten,” sade Judas.

”Vädret? Varför det? Jag minns inte riktigt men vetet hade börjat mogna så dagen måste ha varit het och solig, som det alltid är vid den tiden på året”, sade Phinehas, långsamt och eftertänksamt.

”Jag hade gått till fälten för att kontrollera när vinsten värderades och för att rensa ogräs. Jag stod halvvägs ute på fältet och letade med blicken, för jag hade plötsligt känt den mycket starka doften av violer och tänkte att jag kunde plocka en bukett till Elkatma för att överraska henne.”

Phinehas ögon vidgades och han sade upphetsat: ”Nu kommer jag ihåg! Jag hörde åskan dåna och den följdes av en blix och jag blev för ett ögonblick rädd, för det var inte den rätta årstiden för regn och fruktade att någon onaturlig storm skulle komma och förstöra mitt kornfält. Då såg jag ängeln som stod i ett dimmigt ljus mitt ute på kornfältet och jag föll på knä, med ansiktet mot marken. Åsynen av detta strålande

ansikte suddade i detta ögonblick bort alla tankar på stormen från mitt huvud.”

De andra stirrade på honom så länge att han fruktade att han hade uttalat något chockerande. När sedan Philo plötsligt gav ifrån sig ett kvävt skrik och kastade sig framför Phinehas fötter, blev han rent förfärad.

”Phinehas, min broder!” flämtade Philo. ”Förlåt mig! Under alla dessa år har jag aldrig trott på dig utan tyckt att du bara var en gammal dumbom, men nu har Gud avslöjat för mig min dårskap och synd. Jag har burit på en ovilja mot dig i mitt hjärta och hårdnackat betraktat dig med otålighet i mina tankar. Jag erkänner ödmjukt min synd inför dig och alla bröderna och ber dig om förlåtelse. Jag skall sona det genom att frivilligt utesluta mig själv från mästartens helig måltid och avstå 1/4 av matransonen under ett år!”

Phinehas blev bestört! Philo var lärare, en rabbi av högsta rang, medan han, Phinehas, bara var en stackars bonde och nu låg rabbin utsträckt vid hans fötter! Phinehas böjde sig ner och lyfte upp Philo på fötterna med ett snabbt grepp och sade barskt, för att dölja sin förvirring: ”Upp på fötterna människa! Förlåtelse för vilken synd? Jag kan inte hitta någon synd hos dig eller känna något behov av att ge någon förlåtelse! Är du då en man så svag i din föresats att du genast omfamnar varje berättelse som angriper dina öron? Nej! Du är en man som väntar, grubblar och funderar i djupet av din själ och avvaktar tills ett tecken från Gud avslöjar sanningen för dig. Du är en man av styrka och balans, och håller broderskapet på rätt köl och skyddar oss alla från att blåsa hit och dit, precis som vinden brukar göra.”

Philo blev förvirrad och tittade på Enos. ”Phinehas talar sanning, Philo,” instämde Enos. Det kommer inte att bli någon frivillig bestraffning! Idag ser vi början på en ny tidsålder, höjdpunkten på det arbete som påbörjades av våra fäder i tidigare generationer. Ljusets Söner är litet till antalet jämfört med Djävulens Söner. Vi behöver människor med stadiga sinnen och starka hjärtan, men inte någon vars kropp och själ är svag på grund av för lite mat.”

”Jag känner också likadant som du gör,” sade Mattias med ett försontligt tonfall. ”Jag trodde inte heller riktigt på Phinehas berättelse, men jag känner inte att det är en synd mot Herren. Phinehas kunde ju ovetande ha fallit i Djävulens fålla, men om visionen var av Gud, tänkte jag, så skulle det bli känt i sinom tid. Kom hit och sitt ner en stund och lugna dig.”

Phinehas kände sig bättre när Philo gjorde som Mattias sagt, men var ändå förbryllad.

”Philo”, undrade han, ”vad var det jag sa som skingrade dina tvivel?”

”Åskan, blixten och doften av blommor på fältet. Jag är ju, som du vet, nedtecknaren av sådana undersökningar för vårt folk och undantagslöst så kommer sådana tecken före betydelsefulla besök från riken ovanifrån. Därför visste jag att du talade sant och att det verkligen var från Gud,” svarade Philo.

Timmen började bli sen och solen hängde långt ut över havet. Enos gav en kort summering av dagens möte och man var överens om att lägga fram saken för de tolv i rådet. Philo blev anförtrodd uppgiften att få sina munkar att sammankalla de tolv till berget Karmel och efter det att Enos uppsänt en bön av tacksägelse, så drog alla sig tillbaka, var och en utmattad av den långa intensiva dagen, men jublande inför löftet om de dagar och år som skulle komma.

De tolv i rådet höll med om, att oavsett Annas förklaring, så pekade tecknen på en ny tidsålder och ankomsten av Messias. Ordet spred sig bland broderskapet och ut över hela Palestina, att alla som önskade kunde inviga sina döttrar som möjliga kanaler genom vilka Messias kunde bli manifesterad i köttet. Många invigdes och av alla dessa utvaldes tolv. Flickorna måste ha perfekt hälsa, både fysiskt och mentalt. Philo sökte flitigt i varje stamtavla efter någon antydning till genetisk missbildning eller sjukdom. Anna, den gamla profetissan från Kapernaum, gick igenom deras astrologiska förhållanden för att besluta vad varje flickas syfte var i denna inkarnation och vilka drag av personlighet och karaktär som var och en sannolikt skulle utveckla. En frenolog kände på vars och ens huvud, i sökandet efter ledtrådar om karaktär och förmåga, och en detaljerad uträkning gjordes över varje flicka.

Anna från Kana föreslog barnet Maria som en möjlig kanal, vilket orsakade tumult bland några medlemmar. De tyckte att ett barn som var fött under sådana omständigheter, var orent och ovärdigt en sådan ära, men lilla Maria var perfekt på alla sätt och vis och klarade varje prov, så hon måste accepteras. Nio år efter Marias födelse, skulle de tolv utvalda flickorna komma till Karmel, för att börja en period av intensiva studier och träning vilket skulle förbereda en av dem att bli Messias moder.